CLARA WIMBERLY

Puterea primei iubiri

Traducerea şi adaptarea în limba română de GABRIELA IACOB.

ALCRIS

Capitolul 1

Bărbatul care măsura pardoseala de marmură ar fi putut poza pentru un afiş de recrutare a şerifilor texani.

Bine cunoscuta insignă în formă de stea sclipea lipită de tricoul alb. Blugii negri se mulau pe picioarele lungi şi zvelte, care măsurau trei, patru, cinci paşi. Se întoarse şi repetă cadenţa. Cizme gălbui, evident scumpe, aceeaşi culoare ca şi tocul pistolului, băteau un ritm neastâmpărat şi îi făceau pe ceilalţi vizitatori să clipească nervos spre texanul înalt şi brunet.

— Puteţi intra acum, şerife Serrat, spuse fata de la recepţie.

Bărbatul se opri ridicând sprâncenele întrebător. Sub privirea scrutătoare fata roşi şi dădu din cap.

— Am spus că puteţi intra, repetă zâmbind.

— Mulţumesc.

Înăuntru, ferestre înalte lăsau să pătrundă lumina într-o cameră a cărei decor reflecta vestul sălbatic aşa cum era odată. Arme de foc, insigne şi fotografii în sepia ale unor cowboy înalţi cu înfăţişări dure, toţi purtând diverse forme ale insignei de şerif texan, atârnau pe pereţi. Bărbaţii din fotografii înfăţişau o versiune demodată a şerifului dar toţi aveau aceeaşi privire neînfricată ca şi bărbatul cu ochii negri care tocmai intrase.

— Bună, căpitane.

— Hei, Diego, îmi pare bine să te văd.

Bărbatul din spatele biroului se ridică şi-i întinse mâna.

— Ia loc. Cum te simţi?

Mâna lui Diego se îndreptă automat spre umărul stâng.

— Acceptabil, spuse.

— Câţiva centimetri mai jos şi glonţul ni l-ar fi luat pe

unul din cei mai buni şerifi.

— Ei bine, n-a făcut-o. Încă mai mişc.

Căpitanul se încruntă puţin, apoi luă o hârtie şi i-o aruncă peste birou.

— Ştii că doctorul ţi-a permis numai misiuni uşoare? Buzele lui Diego se mişcară nervos, în timp ce se lăsă pe spate în scaun şi îşi încrucişă picioarele. Sper că n-o să ţii seama de asta.

Căpitanul David Byrd îl angajase pe Diego în urmă cu aproape cinci ani. Era dur, dar avea, de asemenea, reputaţia unui şef care are grijă de oamenii lui, chiar dacă uneori încălca un pic regulile ca să o poată face.

— Chiar am să ţin seama de asta, spuse căpitanul. Trebuie. În felul în care merg lucrurile acum, dacă strănut, presa apare ca să mă întrebe ce medicament iau pentru răceală. Între noi fie vorba, m-am săturat până peste cap. Te face să duci dorul pensiei.

Diego zâmbi, dinţii albi şi drepţi sclipiră, contrastând cu brunul pielii.

— Cu tot respectul, domnule, dar îmi vine greu să cred asta. Sunteţi poliţist de prea multă vreme. A ajuns să facă parte din dumneavoastră.

— Ai dreptate în privinţa asta. Sunt în meserie de aproape tot atâţia ani câţi ai tu.

Pe faţa căpitanului apăru o grimasă. Îşi trecu o mână prin părul cărunt şi îl inspectă pe Diego cu ochi împovăraţi de cei peste şaizeci de ani de viaţă.

— Ştiţi ce se spune. Un şerif nu poate demisiona, poate doar să moară în şa.

— Da, asta era pe vremuri. Mort în faţa computerului, ar fi acum. Byrd vorbea cu un dezgust evident şi aruncă o privire dispreţuitoare calculatorului care era pe birou.

Bătrânul se ridică şi merse la fereastră. Diego aştepta în tăcere ca celălalt bărbat să vorbească.

— Ştiu că eşti nerăbdător să te întorci la lucru. Am o misiune, care ar fi potrivită din punctul de vedere al amândurora. E în legătură cu bărbatul pe care-l

investigăm. În sfârşit avem şansa de a-l închide pentru totdeauna.

— Ascult, spuse Diego.

— Ţi-l aminteşti pe Lamar Colby?

— Mda, mi-l amintesc, aprobă Diego dând din cap. Suspectat pentru trecere de droguri peste graniţă şi spălare de bani în afaceri legale în diferite părţi ale Texasului.

— De aproape un an operează lângă El Paso. Avem un colaborator acolo, un mare fermier, care vrea să depună mărturie împotriva lui Colby.

Diego îşi mişcă umerii şi îşi masă ceafa. Simţea o furnicătură pe spate. Îşi luase mama din El Paso şi o adusese aici. Nu se mai întorsese acolo din acea vară în care se despărţise de Jessica.

Dar cuvintele El Paso încă îi mai aminteau de trecut şi de lupta lui ca să-şi facă o viaţă mai bună, pentru el şi pentru familia lui.

Şi apoi era Jessica… Întotdeauna Jessica.

Stăpânindu-şi tulburarea îşi concentră atenţia asupra căpitanului.

— Crezi că Colby ar putea încerca să-l plătească pe acest individ ca să tacă? întrebă Diego.

— Sau să-l ucidă.

Diego dădu din cap.

— E prost, sau ce?

— Colby nu e prost. Dar este arogant şi se mândreşte cu puterea pe care o are. A reuşit să evite autorităţile atâta vreme. După ce i-a fost înmânat mandatul, ca să se asigure că domnul Colby nu va încerca vreo năstruşnicie, ne-au cerut să asigurăm securitatea fermei unde locuieşte martorul.

Diego îşi mişcă din nou umerii şi dădu din cap. Sentimentul de alarmă crescuse. Era doar menţionarea orăşelului El Paso? Sau era mai mult?

— Martorul va plăti orice sistem de securitate dorim şi câţi oameni este nevoie ca să se asigure o pază permanentă. Vei conduce operaţiunea şi vei locui la fermă.

— Bine.

— E doar o mică problemă, adăugă Byrd.

Diego se juca cu pistolul pe deget, învârtindu-l.

— Da, mă gândeam că s-ar putea să fie. Trase aer în piept, se lăsă pe spate în scaun şi îşi întinse picioarele.

— De asta eşti un om al legii aşa de bun. Ai instincte bune.

Zâmbetul lui Byrd era mai mult o grimasă. Îşi luă o atitudine solemnă.

— Îi cunoşti pe cei cărora le vei asigura protecţia, Diego. E vorba de Frank McLean şi fiica sa, Jessica.

Îşi trase picioarele, se aşeză în capul oaselor şi privi drept. Ochii îi străluceau periculos.

— Jessica? Bătrânul McLean a implicat-o în aşa ceva?

Byrd îl opri cu un gest.

— Uite, te cunosc destul de bine. Mi-ai povestit despre legătura ta cu familia McLean cu mult timp în urmă. Când a apărut această situaţie n-am vrut ca să te arunc în ea fără ca să ştii ce se întâmplă. Dacă preferi să încredinţez misiunea altcuiva, atunci…

— Nu.

Se încruntă. Frank McLean fusese întotdeauna un egoist nenorocit, dar să-şi pună propria fiică în pericol?

— N-am spus asta. Ea este bine?

— Din câte am înţeles, nu ştie nimic.

Diego închide ochii şi îşi frecă fruntea, unde durerea abia începea.

— Dumnezeule!

— S-ar părea că McLean a descoperit nişte nereguli în hârtiile lui Colby cam în acelaşi timp când a aflat că procurorul general conduce o anchetă asupra afacerilor lor. McLean ştie că ar putea fi implicat şi singura lui şansă de a scăpa de posibilele consecinţe este să depună mărturie împotriva lui Colby. Dar înainte de toate, a cerut protecţie pentru el şi fiica lui.

Diego aprobă. Cel puţin McLean avusese bunul simţ să facă asta.

— De fapt, te-a cerut pe tine în mod special.

Diego clipi iute, ochii i se îngustară.

— Nu eram chiar unul dintre favoriţii lui.

— Ei bine, e adevărat. Se pare că te-a urmărit de când ai plecat. Aici este cererea semnată de el. Citeşte-o.

Diego scrută scurt hârtia şi respiră adânc. Câteva motive pentru care ar fi putut refuza misiunea îi trecură prin cap, inclusiv faptul că ar putea fi în aceeaşi casă cu Jessica pentru câteva săptămâni. Nu murea de nerăbdare să se întoarcă într-un loc unde întotdeauna fusese privit de sus, ca un metis, fiu de servitoare, un bărbat nedemn de compania fiicei patronului. Şi acum McLean îl cerea pe el în mod special?

— Ce spui?

— McLean nu e prost. Contează pe faptul că eu aş putea avea sentimente pentru Jessica, poate chiar o anume loialitate faţă de el. Cine ar mai putea aduce asta cu el

— Şi? Mai ai sentimente?

— Nu. Asta a fost demult.

Sună telefonul şi Byrd îi făcu semn să rămână.

— Da? Bine, o să vorbesc.

În timp ce Byrd vorbea la telefon, Diego se îndreptă spre fereastră. Putea vedea de aici statuia dedicată şerifilor texani. Memorase inscripţia: „Nu există pericolul unei surprize când şerifii sunt între noi şi duşman”.

Făcuse din asta crezul său şi pentru prima dată în viaţă îşi găsise locul. Slujba îl făcuse să se simtă invincibil şi bine în propria piele. Erau lucruri pe care avea nevoie să le păstreze dacă accepta misiunea.

La naiba, pe cine credea că păcăleşte? Bineînţeles că va accepta. Nu există om căruia să-i poată încredinţa siguranţa Jessicăi. O iubise. Fusese prima ei dragoste şi ea fusese prima lui dragoste. În vara aceea, în care se amăgise că totul ar putea dura pentru totdeauna.

În timp ce stătea privind fix copacii ce înconjurau clădirea, Diego nu se putu abţine să-şi amintească acele vremuri. Îi vedea ochii verzi, străbătuţi de ape, conturaţi cu gene negre, părul auriu de soarele Texasului. Nu mai cunoscuse pe altcineva ca Jessica McLean. Şi n-o uitase

niciodată complet, indiferent cât de mult încercase.

Făcuseră dragoste pentru prima dată sub copacii de pe malul iazului. Diego se pierduse în ochii aceia verzi, atât de vii şi calzi, se pierduse în dragostea şi încrederea pe care i-o arătau.

Jessica era mai mult decât un corp atrăgător. Avea inima şi sufletul unui înger. De câte ori, în ultimii cinci ani, comparase alte femei cu ea?

Îşi permisese să uite că era fiul bucătăresei şi al unui muncitor cu ziua. Uitase chiar că fata care i se dăruia total era fiica unuia dintre cei mai bogaţi şi mai influenţi oameni din Texas. Erau doar doi tineri îndrăgostiţi, două fiinţe care nu se mai săturau una de cealaltă.

Încă de copil Diego Serrat învăţase să fie precaut şi să-şi păzească sentimentele. Cu Jessica lăsase garda jos. Îşi permisese să fie aruncat într-un vis în care ei doi erau egali. Doar un băiat şi o fată care puteau depăşi greutăţile vieţii şi puteau fi împreună pentru totdeauna.

Până când bărbatul îi oferise bani ca să plece şi îi spusese că Jessica credea că săvârşise o greşeală.

— Nebun, şopti Diego.

— Diego! Hei, cowboy!

Diego se întoarse în timp ce vocea lui Byrd trecea de ceaţa ce îi cuprinsese mintea.

— Te gândeşti la misiune?

— Printre altele.

Diego îşi trecu mâna prin părul negru.

— Ei bine?

— O vreau.

— M-am gândit că o să vrei. Byrd zâmbi visător. Eşti un om bun, Serrat. Sper că nu te vâr în ceva ce o să regreţi.

— Nu, domnule. Mă voi descurca.

— Speram să spui asta.

Capitolul 2

Jessica credea că abia a adormit când auzi un ciocănit la uşa dormitorului. Se rostogoli şi se uită la ceasul de lângă pat. Era aproape de opt.

— Intră.

— Îmi pare rău că te trezesc, miss Jessica.

Femeia cu părul negru care îşi strecurase capul în cameră era Rosie Blackuring, o indiancă, şi lucra la ferma McLean de mulţi ani.

— E în regulă, Roşie. Ar fi trebuit să mă trezesc cu o oră mai devreme.

— Tatăl tău mi-a cerut să-l plimb pe Tommy în dimineaţa asta. Te aşteaptă în sufragerie.

Jessica se ridică şi împinse cearşafurile.

— A spus de ce?

Jessica şi tatăl său luau deseori micul dejun împreună, dar Tommy era întotdeauna prezent. Frank McLean îşi adora nepotul şi nimic nu-i făcea mai multă plăcere decât să-şi petreacă timpul cu el.

— Nu, n-a spus.

După ce Roşie ieşi, Jessica îşi puse o pereche de pantaloni verde pal şi un tricou. Îşi perie părul des şi îl legă cu o eşarfă de mătase verde.

Când coborî, tatăl ei era singur. Prin ferestrele cu arcadă se vedeau Munţii Sierra Diablo. În dimineaţa aceasta aveau o culoare vineţie şi se profilau pe un cer senin de vară. Era priveliştea de care Jessica nu se sătura niciodată.

Frank McLean stătea cu mâinile la spate, privind afară. Era înalt şi fusese întotdeauna un bărbat masiv, dar de la moartea soţiei, în urmă cu doi ani, descrescuse în mod vizibil. Până acum Jessica nu realizase cât de slab şi adus de umeri era.

Simţi că ceva nu e în regulă. Avea un aer melancolic, umerii căzuţi ca şi cum ar fi fost foarte îngrijorat, într-o mare încurcătură.

Era bolnav? Despre asta voia să-i vorbească? Inimă Jessicăi se strânse la gândul că l-ar putea pierde atât de curând după moartea mamei sale. Îl văzuse la fel de încurcat seara trecută când menţionase că are nişte probleme cu asociatul lui de afaceri. Dar se oprise brusc şi schimbase subiectul.

— Tată, s-a întâmplat ceva?

Frank McLean se întoarse şi zâmbi. Acesta era un lucru rar pentru el. Fusese un bărbat dur dar şi ambiţios, mult prea ocupat pentru a avea o viaţă de familie. Dar naşterea lui Tommy schimbase totul. Jessica simţea că el era fiul pe care tatăl său nu-l avusese. Şi, în mod firesc, asta nu-i stârnea niciun fel de resentimente. Tommy avea nevoie de figura unui tată în viaţa lui. Şi acesta fusese principalul motiv pentru care ea rămăsese la fermă.

— Intră, iubito, spuse tatăl ei. Avem căpşuni proaspete astăzi.

Jessica mânca în tăcere, ştiind că zadarnic ar încerca să-l facă să vorbească. El abia se atingea de mâncare, dar ea aşteptă.

— Scumpo, spuse în cele din urmă, aseară ţi-am zis că am probleme cu unul dintre depozitele din El Paso.

— Da.

— Unul din contabili a găsit nişte nereguli în registre, chiar înainte ca statul să declanşeze o anchetă. Ar fi putut trece neobservate, dacă… ţi-am spus asta?

Jessica se încruntă. Nu-i stătea în obicei să uite. Părea atât de bătrân în dimineaţa asta, plăpând chiar.

— Nu, nu cred că mi-ai spus.

— Da, ei bine… Asta a fost acum câteva săptămâni.

— Ce fel de nereguli?

El suspină, se ridică şi merse la fereastră.

— Sume substanţiale intrau în gestiune fără nicio explicaţie sau documente care să le explice provenienţa. Şi despre niciuna eu nu ştiam nimic.

— De unde veneau banii?

— Probabil din afacerile lui Colby de pe lângă graniţă. Dar erau mult prea mulţi bani, ca să aibă vreo logică. Mult prea mulţi.

Jessica oftă. Presimţise că problema era Colby.

— L-ai întrebat ce se întâmplă?

— Da. Şi i-am spus că vom fi anchetaţi.

— Şi el ce a spus?

— Ceva de genul: „Tu ţine-ţi gura şi lasă-mă pe mine

să mă ocup de asta”.

— Of, tată, zise ea suspinând. Vedea teama tatălui ei şi nu-şi putu stăpâni un fior.

— E în regulă, iubito.

Se aşează la masă şi îi luă mâna.

— M-am gândit la asta îndelung. Ştii că am făcut câteva lucruri în viaţă de care nu sunt mândru. Dar asta era ceva ce nu puteam să las să treacă pur şi simplu. Nu sub ochii mei şi în afacerea pe care eu am ridicat-o de la zero. Dacă îl las pe Colby să se ocupe, atunci nu sunt mai bun ca el.

— Nu mi-a plăcut niciodată. Şi nici mamei nu-i plăcea.

— Ştiu. Suspină şi dădu din cap. Dar mama ta era bolnavă şi eu nu gândeam limpede. Niciodată n-am stat cu ea cât ar fi vrut, când era sănătoasă. Când s-a îmbolnăvit şi ştiam că va muri, ei bine, aş fi fost un nemernic dacă aş fi abandonat-o. Aşa că aveam nevoie de un partener. Ar fi trebuit să-l aleg cu mai multă grijă, să-l verific, dar nu am făcut-o.

— E în regulă, tată. Totul se va rezolva, mai ales dacă faci ceea ce trebuie. Cum te pot ajuta?

— Draga mea, îţi mulţumesc, dar nu este ceva ce tu să poţi face.

O privi în ochi implorându-i înţelegerea.

— Despre asta voiam să vorbim. Lucrurile au scăpat de sub control.

— Cum? Te rog, explică-mi.

— Statul a descoperit discrepanţele înainte ca eu să pot lua măsuri. Şi n-au crezut că sunt complet nevinovat. Deşi n-am făcut nimic ilegal pentru a evita să fiu eu însumi investigat… N-am de ales. Trebuie să spun tot ceea ce ştiu.

— Vor să depui mărturie împotriva lui Colby? În ochii Jessicăi se citea frica. Dar, tată, îi ştii reputaţia. Ar face orice ca să se protejeze.

— E în regulă. Ne-am îmbunătăţit sistemul de securitate, am angajat câţiva oameni care vor patrula în jurul casei, am montat camere de luat vederi. Şi am cerut

pe cineva care să vă păzească, pe tine şi pe Tommy.

— Ai angajat un bodyguard?

— Ei, tocmai acesta e motivul pentru care am vrut să-ţi vorbesc mai devreme astăzi. Cel care va îndeplini sarcina asta este deja aici.

Se îndreptă spre uşă în timp ce Jessica îl urmărea încercând să înţeleagă de ce e atât de misterios.

— Poţi veni acum.

Bărbatul care păşi înăuntru era o privelişte copleşitoare. Era înalt şi deşirat în blugii negri care-i veneau ca turnaţi. Insigna argintie sclipea lipită de tricoul alb. Privirea insistentă a Jessicăi se mută de la arma pe care o purta într-un toc de umăr, până la faţa lui.

Apoi îl privi în ochi, ochi frumoşi, negri precum noaptea texană. Ochi pe care îi cunoscuse atât de bine, odată.

Jessica simţi că îi stă inima. Îşi pierdu răsuflarea şi se aşează pe scaunul cel mai apropiat.

Ochii lui Diego, întunecaţi şi impenetrabili, o priveau, şi privirea aceasta o făcu să tremure din creştet până-n tălpi.

— Ce faci aici?

Jessica se întoarse spre tatăl ei aşteptând o explicaţie. Dar tot ce obţinu fu o expresie încurcată.

— Ce-ai făcut? întrebă ea.

Cum a putut s-o pună în această situaţie? Intenţiona el, oare, să-l lase pe Diego să afle despre Tommy, în felul acesta? Să afle că are un fiu fără ca ea să aibă şansa să-i explice mai întâi?

Trase aer în piept şi se întoarse spre Diego.

Se schimbase. Avea părul mai scurt, iar hainele erau, evident, mai scumpe decât cele pe care vechiul Diego, cel pe care-l cunoştea ea, şi le putea permite. Dar ochii îi erau la fel de întunecaţi, frumoşi şi misterioşi ca întotdeauna. Era mai înalt, mai lat în umeri. Dar avea în atitudine o răceală pe care nu şi-o amintea. Nu exista zâmbet în ochi sau în voce. Nu mai rămăsese nimic din tânărul pe care-l cunoscuse cu ani în urmă.

Se simţi prinsă în acest moment, dorindu-şi să nu se mai sfârşească şi, totuşi, dorindu-şi să scape.

— Ei bine, spuse Diego, înţeleg că tatăl tău nu ţi-a spus nimic despre venirea mea.

— Nu.

— Îmi pare rău, draga mea. L-am cerut pe Diego în mod special. Ştiam că pot avea încredere în el.

Privirea tatălui ei o implora, spunând ceea ce nu putea spune cu voce tare. Ştia că Diego va avea mai multe motive să-i protejeze de îndată ce va afla că este vorba şi despre propriul lui copil.

— Şi după expresia feţei tale îmi dau seama că nu ţi-a spus pentru că ştia că vei spune nu, zise Diego cu voce joasă.

Pentru o clipă, din cauza stânjenelii şi răcelii dintre ei, îi veni să plângă. Fuseseră atât de apropiaţi. Existase o vreme când s-au iubit şi au râs cu toată inocenţa tinereţii.

Jessica clătină din cap uitându-se la tatăl ei. Cum a putut să facă aşa ceva? Dar era ceva tipic pentru Frank McLean. Credea că avea un drept dat de Dumnezeu de a face lucrurile după voia sa. Luase această hotărâre din momentul în care aflase că trebuie să depună mărturie împotriva lui Colby. Dar Jessica n-ar fi crezut că se va folosi de fiul ei. Cel puţin avea decenţa de a-i ocoli privirea, ruşinat.

— Domnule McLean, spuse Diego, ne-aţi putea lăsa câteva minute singuri?

Frank McLean se uită la Jessica. Ea dădu din cap. Fără un cuvânt, el se întoarse şi ieşi.

Diego îl privi pe McLean cum pleacă apoi îşi întoarse ochii reci spre Jessica.

Se schimbase. Când o cunoscuse era un copil stângaci care se ţinea după el, privindu-l cu ochi plini de admiraţie. Când se întorsese de la colegiu găsise o tânără frumoasă care îi declarase că îl iubeşte. Iar el, la rândul lui, se îndrăgostise de ea.

Dar toate acestea dispăruseră acum. Era evident că nu-i făcea plăcere să-l vadă.

Totuşi i se părea mai frumoasă ca niciodată. Frumuseţea ei era mai calmă, liniştită, dar de o senzualitate mai pronunţată. Chiar şi acum primul lui impuls era s-o atingă, măcar o dată, să-şi lase degetele să-i mângâie faţa.

Diego se încruntă şi alungă aceste gânduri nedorite. Nu pentru asta era el aici, iar gânduri de felul acesta nu foloseau nimănui.

— Nu vreau să rămâi. Îl urmărise întrebându-se ce e dincolo de ochii negri şi încercând să nu-l lase să vadă cât de tulburată era datorită prezenţei lui.

— Văd. Întrebarea e de ce. A trecut multă vreme. Ceea ce s-a întâmplat între noi e, sigur, trist. În fond, eram doar nişte puşti.

Nu putea să-i înfrunte privirea. Se întoarse cu spatele, îndreptându-se spre fereastră. „De ce?”

Doamne, ce-ar fi putut spune? Diverse posibilităţi îi trecură prin minte. Poate că l-ar putea trimite undeva pe Tommy până se va sfârşi totul.

Sau poate ar trebui să-i dezvăluie totul acum? Dar nu putea decide pe loc în ce fel îi va spune că e tată. Şi mai ales cum îi va explica de ce nu i-a spus nimic până acum. Avea nevoie să fie singură ca să hotărască ce era mai bine pentru Tommy şi pentru ea.

— Uită-te la mine, Jess. Vocea lui Diego era blândă. De ce nu mă poţi privi? Înţeleg că este stânjenitor pentru tine. Nici mie nu mi-a fost uşor să mă întorc aici.

Jessica se întoarse şi-l privi. Era surprinsă cât de uşor se exprima. Nu fusese întotdeauna aşa. Pe vremuri se retrăgea în sine când era pus în faţa unor probleme emoţionale. Nu părea să mai fugă, aşa cum o făcuse atunci, când fugise de ea şi dragostea pe care i-o oferise.

Deşi era mândru de sângele lui indian, numai ea ştia ce puţin încrezător era în propriile sale forţe şi viitorul pe care şi l-ar putea făuri.

Era evident că succesul îi dăduse încredere în sine. Părea mai dur, mai mândru decât în trecut.

— Dacă ţi-a fost atât de greu să te întorci, mă

surprinde că ai venit totuşi. De ce nu le-ai spus să trimită pe altcineva?

Diego se încruntă. „Cine ar fi putut să te protejeze mai bine decât mine?” ar fi vrut să spună. Dar n-o făcu. În schimb zâmbi, fără ca zâmbetul să-i atingă ochii.

— Rămân, Jess, aşa că obişnuieşte-te cu ideea. Voi încerca să nu-ţi ies în cale pentru ca totul să fie cât mai puţin dureros pentru amândoi. Dacă îţi e mai comod, mă pot caza în curte, ca un servitor. Ştiu cum e, în fond. Totul va fi ca pe vremuri, cu excepţia unui singur lucru.

Faţa ei luă foc.

— Acum, te rog să mă scuzi dar cred că cineva aşteaptă să mă conducă în camera mea. Se pare că voi locui în casa patronului, de data asta, şi nu deasupra hambarului.

Vocea îi era plină de sarcasm.

— Eşti la fel de sarcastic şi de amar ca întotdeauna, văd.

Ochii lui se îngustară şi îi pieri zâmbetul.

— Iubito, spuse încet, nu ştii nici măcar pe jumătate.

Ea strânse din dinţi şi numără până la zece.

— Ar trebui să aranjez să ţi se servească masa în cameră?

— Oh, nu. Aştept de mult să iau masa cu patronul şi prinţesa lui.

— Nu mai reuşeşti să mă faci să mă simt vinovată, iar prezenţa ta nu mă face să tremur ca altă dată. Nu mai sunt prostuţa căreia i se aprindeau stele în ochi când te vedea şi care te urma peste tot. Să nu crezi că voi fugi de câte ori o să apari.

Tensiunea din aer era aproape palpabilă. Dar în ciuda bravurii ei, Jessica îşi simţea inima prinsă ca într-un cleşte.

— Nu mai am nevoie de nimeni care să decidă pentru mine. De fapt am preluat toate responsabilităţile de la mama mea. Iau decizii în legătură cu tot ce se întâmplă aici.

Nu ştia de ce îi spune toate astea lui, probabil puţin îi păsa.

— Serios? Ei bine, sunt impresionat.

Ea dădu din cap. Disputa asta nu ducea nicăieri. Trebuia să scape de el şi să hotărască ce va face cu Tommy.

Dar uşa se deschise şi decizia fu luată fără ea. Tommy năvăli în cameră. Ca într-un vis derulat cu încetinitorul, îl văzu pe Diego întorcându-se şi privind copilul care alerga către ea şi îi picioarele cu mâinile.

— Mamă, ghici ce? Avem un mânz. Vrei să vii să-l vezi? O apucă de mână şi îi urmări privirea. Abia atunci realiză că mai este cineva în cameră.

Se uită la Diego curios şi mâinile sale strânseră mai tare picioarele Jessicăi.

Ea îl înconjură cu braţele, ca şi cum voia să-l protejeze de ceea ce va urma. Se uita la Diego tremurând. Îi era teamă că nu o vor ţine picioarele.

O privea cu ochi întrebători. Capul lui se înclina curios, când într-o parte când într-alta, în timp ce îi privea ba pe ea, ba pe Tommy. Părea nedumerit şi se uita la băieţelul care-l privea cu ochi curioşi şi negri, că ai lui.

Capitolul 3

Ochii lui Tommy erau luminaţi de curiozitate, în timp ce se uita la bărbatul înalt, pe pieptul căruia strălucea o insignă.

Diego se lăsă în jos, la înălţimea băiatului.

— Bună, spuse încet.

Tommy se lipi de genunchii lui. Mânuţa i se întinse spre insigna, dar se opri, iar ochii se îndreptară întâi spre Diego apoi spre Jessica.

Văzându-i împreună, Jessica era cuprinsă de o durere dulce-amăruie. Înghiţi ca să alunge nodul din gât.

— E în regulă. Îţi place insigna?

Diego se apropie pentru ca Tommy să poată pune mâna pe aceasta.

Jessicăi nu-i venea să creadă că era acelaşi bărbat care o tratase cu indiferenţă. Asprimea din voce îi dispăruse şi fusese înlocuită cu blândeţea pe care o ştia. Cu fiecare simţ pe care îl avea, şi-o amintea.

— Cum te cheamă?

Tommy se sprijinea de coapsa lui Diego cu naturaleţe. Fiul ei fusese întotdeauna prietenos, dar acum era diferit. Parcă l-ar fi cunoscut pe Diego dintotdeauna.

De câte ori nu visase la acest moment? se întrebase dacă Diego ar şti instinctiv că Tommy este fiul lui şi acum aştepta răspunsul la această întrebare.

— Tommy.

— Bună, Tommy. Eu sunt Diego. Îi întinse mâna. Fără să ezite Tommy îşi aşează mâna pe palma întinsă.

— Dii-ego? şi râse.

Râse şi Diego, iar zâmbetul îi cuprinse şi ochii. Râsul lor împreună îi înmuie Jessicăi genunchii. Se aşează pe cel mai apropiat scaun.

Ştia încotro se îndreaptă totul. Era inevitabil. Nu exista cale de întoarcere. Decizia de a-i spune lui Diego că are un fiu nu mai era în mâinile ei.

Bărbatul pe care-l iubise cândva nu era un prost. Îşi va da seama că Tommy e fiul lui. Probabil deja a înţeles.

— Câţi ani ai, Tommy?

Jessica îşi ţinu respiraţia, aşteptând.

— Patru. Tommy ridică mânuţa arătând mândru patru degete.

Râsul din ochii lui Diego dispăru şi privirea sa o ţintui pe Jessica. Un muşchi i se zbătea pe faţă. Mult timp o privi fix, acuzator.

Jessica îşi muşcă buzele ca să le oprească tremuratul. Apoi se ridică şi plecă de lângă ei. Se îndreptă spre fereastra prin care se vedeau Munţii Sierra Diablo.

Ştia. Era prea isteţ, prea instinctiv ca să nu-şi dea seama din primul moment în care l-a văzut pe Tommy. Semănau atât de mult. Dar s-a întâmplat atât de repede încât Jessica cu greu ar fi putut realiza ce înseamnă asta pentru ei toţi.

Rămase la fereastră, ascultând conversaţia dintre Diego şi Tommy. Ochii i se umplură de lacrimi fără voia ei. Şi le şterse a furie.

„De ce trebuie să mă simt vinovată?” ar fi vrut să

strige. El nu a vrut-o. Diego o părăsise cu atâta uşurinţă, ca şi cum vara aceea n-ar fi însemnat nimic pentru el, ca şi cum n-ar fi ştiut că el era toată viaţa ei. Nu avea niciun motiv să creadă că ar fi simţit altceva pentru fiul ei.

— Mamă?

Se întoarse spre Tommy, ocolind ochii lui Diego.

— Îl putem lua şi pe el să vadă mânzul?

Înainte să poată răspunde, vorbi Diego.

— Ştii ce? Trebuie să vorbesc puţin cu mama ta. De ce nu te duci cu bunicul la grajd? Pariez că mânzul abia aşteaptă să te vadă.

Când Tommy se încruntă, Diego râse şi întinse mâna să-i îndepărteze părul din ochi.

— Vin şi eu imediat.

— Nu uiţi, nu?

— Nu, n-am să uit.

Faţa lui Tommy se înseninã şi când se întoarse spre Jessica ea simţi că îi va exploda inima de câtă iubire simţea pentru el.

— Vii şi tu, mamă?

— Sigur că da, scumpule.

Se forţă să le zâmbească. Ultimul lucru pe care-l dorea era ca fiul ei să simtă tensiunea dintre ea şi Diego.

Diego aştepta tăcut ca Tommy să părăsească încăperea. Când uşa se închise, totul se schimbă. Aerul părea încărcat cu electricitate. Jessica trase aer în piept şi îl privi în ochi.

— Vrei să-mi spui că ceea ce gândesc nu este adevărat? întrebă el, cu vocea la fel de rece ca şi ochii.

— Cum aş putea şti ce gândeşti? Niciodată n-am reuşit. Nu ştia de ce i-a răspuns astfel, doar că nu era pregătită să-i înfrunte acuzaţiile.

Din doi paşi Diego fu lângă ea; o apucă de braţe şi o scutură, cu dinţii scrâşnind şi ochii sclipindu-i periculos.

— Nu te juca!

Mâinile ei erau lipite de tricoul lui şi pentru moment, tot ce putea face era să se uite la ele. Păreau mici în comparaţie cu pieptul lui. Era ciudat să-l simtă aproape,

să-i poată mirosi parfumul.

Privirea urcă de la mâini la faţa lui întunecată şi furioasă.

— La naiba, cum ai putut să-mi ascunzi atâţia ani că am un fiu? Dumnezeule, cum ai putut să mă urăşti atât de mult?

Jessica încercă să-l împingă dar reuşi numai să se agaţe mai bine de el. Cu ochii închişi dădea din cap, durerea din vocea lui făcând-o să regrete alegerea făcută în urmă cu cinci ani.

— E al meu, nu-i aşa? întrebă scuturând-o din nou. Spune-mi, Jessica, sau jur că…

— Da, Tommy este fiul tău. Sigur că este fiul tău. Al cui altcuiva ar putea fi? îşi auzea cuvintele şi totuşi i se părea că vin din altă parte.

Se trase din strânsoare. Se aşeză la masă. Mâinile îi tremurau atât de tare încât abia reuşi să-şi pună suc într-un pahar. Încă mai putea să-i simtă mâinile pe braţe.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai făcut asta? De ce nu mi-ai spus? De ce ai refuzat un tată copilului nostru?

— Sunt sigură… Sunt sigură că a fost o vreme când ţi-aş fi putut da mai multe răspunsuri la această întrebare. Lacrimile îi umpleau ochii. Dar acum nu ţi-aş putea răspunde.

— Ei bine, ar trebui să te gândeşti la un răspuns! Nu plec până când nu-mi explici. Chiar acum!

— Nu ştiu ce să spun.

— Încearcă să fii cinstită de data asta. Ai ştiut atunci şi ştii şi acum.

Furia i se simţea în voce.

— Este acelaşi motiv, nu? E vorba de numele Serrat, nume de metis, un nimic în ochii puternicului McLean.

— Nu.

— Nu nega. Sângele amestecat al străbunicilor mei, o mixtură de irlandezi, indieni şi spanioli, nu e acceptabil pentru tine şi tatăl tău. Nu se cade ca Tommy să fie un metis, ca tatăl lui, nu?

Jessica încercă să nege.

— Ce ai spus la club, Jess? Ce minciună aţi împrăştiat ca să explicaţi de unde provine copilul?

— Cum mă poţi acuza de aşa ceva? strigă ea. Nu este adevărat. Nimic din toate astea. Niciodată n-am simţit aşa ceva. În sinea ta şi tu ştiai asta, Diego. Este ceea ce ai vrut să crezi şi ai purtat asta ca un scut, dar n-a fost niciodată adevărat.

— Atunci care este motivul?

Jessica nu spuse nimic şi Diego scoase o exclamaţie de dispreţ.

— Ai furat patru ani din vieţile noastre, a mea şi a fiului meu. Te privesc şi totuşi îţi jur că nu te cunosc. Nu te cunosc deloc.

— Ce pot face? Am greşit şi nu îţi pot înapoia anii aceia, Diego. Nu pot schimba nimic. Tot ce pot face e să-ţi spun ce rău îmi pare şi să te rog să mă ierţi.

— Să te iert? O privi ca şi cum ar fi fost nebună. Vorbeşti serios?

— Ştiu că îţi cer foarte mult. Vocea i se topi.

— Ai dreptate. Ceri prea mult.

O privi fix o vreme îndelungată, cu ochii negri îngustaţi. Apoi încet, imperceptibil, expresia i se schimbă devenind rece şi inflexibilă.

— Întotdeauna totul a fost uşor pentru tine, nu-i aşa, Jess? Orice ai fi vrut, orice ţi-ai fi dorit, nu trebuia decât să pocneşti din degete.

Ea negă, clătinând capul.

— Ştii, întotdeauna m-am întrebat cum este să te simţi aşa, să fii acceptat de toţi, să ştii că tot ceea ce trebuie să faci este să fii tu însuţi.

— Te rog, Diego, încetează.

— Oh, nu, nu va fi chiar atât de simplu, Jess. Rugăminţile şi lacrimile tale poate că m-au mişcat odată, dar nu şi de data asta, iubito. Nici pe departe.

Capitolul 4

Când uşa se deschise şi intră Roşie Blackuring, suspinul de uşurare al Jessicăi răsună în toată camera.

— Camera domnului Serrat este gata. Roşie se întoarce încet spre Diego, incapabilă să îşi ascundă încântarea.

— Bine aţi venit, domnule Serrat.

— Niciun domnule Serrat. Diego făcu doi paşi şi o luă pe femeie în braţe şi se învârti cu ea.

— Nu-i poţi spune unui bărbat domnule, după ce l-ai altoit cu nuiaua.

Jessica privea şi nu-i venea să creadă cât de repede se poate schimba. În urmă cu un minut era atât de furios încât crezuse că o s-o strângă de gât, iar acum se bucură de reîntâlnirea cu Rosie.

Aceasta chicotea încântată. Când Diego îi dădu drumul, ea îi înconjură umerii ca şi cum ar mai fi fost un băieţel.

— Niciodată n-am dat prea tare. Dar mereu furai mâncarea din bucătărie.

— Eram un băiat în creştere.

Roşie aprobă în timp ce ochii îl măsurau apreciativ.

— Ei bine, sunt bucuroasă să văd că băiatul cel flămând s-a transformat într-un bărbat chipeş. Arăţi minunat, Diego.

— Mulţumesc, Roşie.

Diego zâmbea, dar de îndată ce dădu cu ochii de Jessica, răceala îşi făcu loc în ei din nou.

— Roşie, de ce nu-l conduci pe Diego în camera lui? Eu voi fi în grajd cu Tommy, spuse Jessica ocolind privirea lui Diego.

— Te ajung din urmă.

Ochii lui spuneau că nu-i va fi chiar atât de uşor să scape de el.

Ea ieşi repede din cameră, conştientă de furia lui latentă.

Ce îi va spune? îl iubise mai mult decât propria viaţă iar respingerea lui o distrusese. Dar nu era pregătită să admită asta. Înţelese totuşi că dorise să-l pedepsească nespunându-i de Tommy.

Astăzi, părea că procedase imatur, mărginit şi urât.

De-a lungul anilor îşi justificase cumva hotărârea. Dar furia şi durerea din ochii lui Diego o făcuseră să se ruşineze.

Când intră în grajd, auzi vocea lui Tommy, plină de entuziasm.

— Mamă! Uită-te! Merge.

Tommy râdea. Mânzul încerca să stea în picioare.

— Unde este bărbatul acela?

— Roşie îi arătă camera unde va sta. Vine imediat. Nu te îngrijora, nu şi-a uitat promisiunea.

Tatăl ei se apropie.

— Îmi pare rău, iubito, ştiu cât de supărată eşti pe mine. Dar ştiam că dacă îţi spun, nu vei fi de acord. Şi indiferent că vrei să accepţi sau nu, nimeni nu v-ar proteja mai bine pe tine şi pe Tommy.

Jessica oftă.

— Raţiunea mea ştie că ai dreptate. Dar…

Arătă spre inimă, clătinând din cap.

— Ştiu că e timpul ca amândoi să afle adevărul. N-am vrut ca totul să dureze atât… cinci ani… Când s-au întâlnit, văzându-i expresia… Arătă spre Tommy. Tată, entuziasmul lui m-a şocat. Cred că nu realizasem ce mult îi lipseşte, ştii…

— Lipseşte ce? întrebă Tommy, uitându-se la Jessica.

Cineva intrase în grajd. Jessica îl văzu pe Diego îndreptându-se încet spre ei. Se întrebă de câtă vreme stătea acolo şi cât auzise.

— Diego! strigă Tommy. Se repezi şi-l luă de mână, trăgându-l după el. Ai venit!

— Sigur că am venit, ţi-am spus că vin. Când un şerif îşi dă cuvântul, e lucru serios.

Tommy îl privi cu ochi mari, apoi se uită la Jessica, evident impresionat.

— Trebuie să mă uit pe nişte hârtii, spuse Frank McLean. Când terminaţi aici, veniţi amândoi în biroul meu, să discutăm despre sistemul de securitate. Nu vă grăbiţi.

După plecarea tatălui ei, Jessica se retrase într-un colţ. Nu voia să-i vorbesc lui Diego, să-i înfrunte din nou privirea. Avea nevoie de timp să se obişnuiască nu numai

cu ideea că el ştia acum că Tommy e fiul lui, dar şi cu faptul că era aici. În ciuda celor spuse tatălui ei, că era bine că secretul se aflase, nu era încă pregătită. Într-o clipă, Diego păşise în lumea lor. Şi din momentul acela ştiuse că viaţa ei se va schimba.

Dacă va încerca să i-l ia pe Tommy ca s-o pedepsească pentru ce făcuse? Cel puţin ar putea încerca să-l facă pe Tommy să se întoarcă împotriva ei.

— Cred că trebuie să mergem să vorbim cu tatăl tău. Jessica nu-l auzi pe Diego. Când în sfârşit îşi dădu seama că el îi vorbeşte, îl văzu uitându-se la ea.

— Ai multe lucruri la care să te gândeşti, nu? Dar nu te îngrijora. Nu îţi voi cere răspunsurile acum. Nu în prezenta companie, şi arătă spre Tommy, care se juca cu mânzul.

— Presupun că ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare pentru micile favoruri, îi scăpă.

— Mda. În ochi îi reapăru furia. Ar trebui. Aş putea face totul mult mai neplăcut pentru tine, dacă vrei.

Jessica îl privi în ochi înainte de a se îndrepta spre ieşire.

— Tommy, spuse, trebuie să mergem, iubitule. Sunt sigură că Rosie ţi-a pregătit prânzul.

— Oh, mamă, chiar trebuie? Pot rămâne dacă Diego stă cu mine?

— Ascultă-ţi mama.

Diego îi atinse umerii. Imediat băiatul îi răspunse dându-se jos şi alăturându-li-se.

Când se întâlniră mai târziu, în biroul tatălui ei, Jessica se aşeză într-un loc mai retras. În timp ce Diego discuta cu tatăl ei, observă uşurinţa cu care vorbea despre senzori, camere video şi măsuri de securitate. Era sigur pe el fără să fie arogant. Pentru o clipă se simţi mândră. Străbătuse un drum lung până la această siguranţă. Nu mai era intimidat de Frank McLean.

Se trezi punându-şi întrebări despre viaţa lui. Oare se căsătorise? Sau măcar intenţionase? Mai avea copii? Se uită îndelung la mâinile lui. Observase deja că nu poartă

verighetă.

— Jessica? Tatăl ei râdea. Când ridică privirea amândoi aşteptau uitându-se la ea.

— Da, spuse roşind.

— Eşti de acord?

Tăcu, ridicând din umeri.

— Mă voi muta în camera lui Tommy. Putem transforma camera de joacă în dormitor. Astfel singura intrare în dormitorul lui va prin camera mea. Voi fi între camera lui şi a ta.

Jessica îşi muşcă buza de jos şi se încruntă. Diego nu întrebase dacă poate face asta. Sigur pe el, doar anunţase ce va face. Nu asta o deranja ci faptul că va fi atât de aproape. Numai o uşă îi va despărţi.

— Nu-mi place să îl ştiu pe Tommy atât de departe de mine. E chiar necesar?

— Da. Lamar Colby este un om periculos, Jess, cu multă putere şi mulţi bani. Ar face orice ca să scape de închisoare.

— Dacă este atât de periculos avem nevoie de mai mulţi oameni ca să ne protejeze.

Nu voise să sune atât de sarcastic. Dar Diego zâmbea.

— Sunt deja la posturi. Nici măcar angajaţii vechi n-ar putea spune care sunt poliţiştii.

— Se pare că te-ai gândit la toate. Frank McLean se ridică de la birou şi-i întinse mâna lui Diego.

— Mulţumesc, Diego. Venirea ta aici înseamnă pentru mine mai mult decât crezi. Dacă nu e ilegal, aş dori să te recompensez în vreun fel.

— Păstrează-ţi banii, McLean. Nu-i vreau şi nici nu am nevoie de ei.

Ignoră mâna întinsă şi ieşi.

Jessica îşi privi tatăl în ochi. Frank dădu din umeri ca şi cum puţin îi păsa de reacţia lui. Dar ea ştia că nu e aşa. Din motive necunoscute, voia ca Diego să-l placă acum.

Nu ştia dacă tatăl său observase sau nu, dar ea o făcuse. Sub masca siguranţei se ascundea teama de

prejudecăţi.

În mod ciudat, această vulnerabilitate o făcea să-şi dorească să se apropie de el, îi sporea dorul de a-l atinge şi a-i spune că valorează mai mult decât orice alt bărbat.

Dar cum ar fi putut el crede aşa ceva, după tot ceea ce îi făcuse?

Capitolul 5

Diego nu veni la prânz. Deşi prima reacţie a fost de uşurare, se simţi dezamăgită. În ciuda inevitabilelor confruntări dintre ei, adevărul era că abia aştepta să-l vadă.

— Unde a plecat Diego? întrebă Frank McLean când Roşie îi anunţă că nu vine la masă.

— A spus că merge să se plimbe. I-am pregătit un pachet, ca pe vremea când era copil.

— N-a spus dacă vine la cină?

Roşie ridică din umeri. Jessica îşi spuse că va avea timp să se gândească la eventualele răspunsuri pe care i le-ar putea da. Dar când el nu apăru nici la cină, fu surprinsă.

Noaptea nu putu să doarmă. După miezul nopţii se dădu jos din pat. Îşi puse o pereche de jeansi şi un tricou şi ieşi pe balcon. Respiră mirosul de trandafiri sălbatici.

Nu era lumină în camera alăturată. Se întrebă din nou unde ar putea fi Diego. Ce joc juca? Voia s-o facă să sufere? Sau poate păţise ceva.

— N-ar trebui să fii aici.

Se întoarse. Diego se mişcă de lângă peretele de care stătea lipit.

— Dumnezeule, m-ai speriat. Ce faci aici? Mă spionezi?

— Nu tocmai. Nu puteam să dorm. Dar tu?

— Nu, eu adormisem, dar…

— Mincinoaso. Probabil conştiinţa nu te lasă să dormi.

Jessica nu-i răspunse la acuzaţii şi-i întoarse spatele. Dar era zadarnic. Indiferent cât de mult pretindea că îl ignoră, capul n-o asculta. Tremura din creştet până-n tălpi.

— Ce vrei de la mine? întrebă ea speriată. Să te implor să mă ierţi? Să-ţi spun cât de rău îmi pare că nu ţi-am vorbit despre copil?

— Ar fi mai bine decât să fugi de câte ori apar.

— Eu? Tu eşti cel care n-a venit la prânz şi la cină. Nimeni nu ştia unde eşti. Dacă ai fi păţit ceva, n-am fi ştiut unde să te căutăm.

— Preocuparea ta mă înduioşează.

— Bine, Diego. Destul. Să simplificăm lucrurile. Spune tot ce ai de spus şi să terminăm odată.

Se apropie. Îi putea vedea sclipirea ochilor în lumina nopţii.

— De ce, Jess? E destul de simplu pentru tine? Spune-mi doar de ce.

Jessica tremura când se îndepărtă. Coborî treptele spre curtea interioară. Auzi un zgomot care o făcu să îngheţe. Într-o secundă Diego o trase spre el, apoi trecu în faţă, acoperind-o. Fără să se gândească, Jessica se agăţă de braţul lui.

— Hank! strigă Diego.

În mâna dreaptă ţinea un pistol.

— Sunt eu, şefule. Am auzit voci şi am venit să verific. Totul e în regulă?

În lumina unui felinar, Jessica văzu un bărbat îmbrăcat în negru, care ţinea în mână o armă automată.

— Totul e în regulă, Hank. Mulţumesc.

Bărbatul dispăru în întuneric.

Diego îi dădu drumul Jessicăi.

— Ai un om care stă în faţa casei?

— Oameni, corectă Diego. Ei te pot vedea dar nu pot fi văzuţi.

— Nu sunt sigură că îmi place asta.

— Îmi pare rău, dar nu vreau să-mi asum niciun risc cu…

— Cu viaţa fiului tău, şopti ea.

— Sau cu a ta. Vocea îi era plină de amărăciune. N-aş putea permite să i se întâmple ceva mamei fiului meu.

— Vorbeşti serios?

Diego o privi. Lumina lunii îi transformase părul într-o cascadă argintie. Era atât de mică şi totuşi îi stârnea atâtea senzaţii. Şi nu toate de protecţie. Era cu mult mai mult, mai mult decât îşi putea permite să simtă. Încet ea îşi făcuse, din nou, loc în gândurile lui. Având-o atât de aproape uită de toate resentimentele şi jurămintele făcute în ultimii cinci ani.

Trebuia să admită, chiar dacă numai pentru sine, că ea încă mai avea puterea să-i atingă sufletul. Şi asta după tot ce îi făcuse.

— Trebuie să vorbim.

Plecă de lângă ea. Nu avea încredere în sine, să stea atât de aproape de ea, în lumina lunii.

— Nu aici. Vreau să fii aproape de Tommy.

— Vino. Tommy a visat urât şi m-a întrebat dacă nu poate dormi cu mine.

Tommy dormea liniştit. Jessica îl înveli.

— E un copil bun, Diego.

— Spre deosebire de tatăl lui.

Ea zâmbi.

— Tu ai fost crescut într-un mediu diferit şi apoi el este şi al meu.

— Da, sigur, aprobă şi el zâmbind uşor. Încăpăţânarea şi mândria mea. Avem noroc că încă n-a ajuns la şcoala de corecţie.

Jessica pufni în râs şi îşi acoperi gura, aruncând o privire spre copil.

Uitase cât de mult o amuza umorul autoironic al lui Diego. Îl privi. Avea atât de multe să-i spună dar nu ştia de unde să înceapă.

— Jess, spuse el serios. Îmi vreau fiul. Şi nu vreau să mai treacă o zi fără ca el să ştie că are un tată care-l iubeşte.

— Ştiu, dar trebuie să avem răbdare. Nu vreau să-l pierd. Nu pot, Diego. El e toată viaţa mea.

— De ce crezi că l-ai putea pierde? O privi încruntat.

— Mi-e atât de frică de…

— De mine?

Nu răspunse, dar ochii ei spuneau totul.

— La asta am ajuns, Jess? Dumnezeule, ţi-e frică de mine?

Îşi plecă privirea, pentru că nu suporta să vadă durerea din ochii lui.

— Nu mi-e frică de tine ci de ceea ce ai putea face. După tot ce am făcut, unii ar găsi o asemenea reacţie nejustificată.

— Eu nu sunt „unii”. Nu trebuie să-ţi fie frică de mine sau de ceea ce fac. Ridică tonul. Niciodată n-aş vrea ca fiul meu să crească fără mamă.

Arătă spre două scaune despărţite de o masă. În ciuda cuvintelor lui, ea era încă neliniştită. Se aşeză pe unul dintre scaune.

— Atâta vreme cât decizia ne aparţine nouă, şi numai nouă, spuse el, atunci nic unuia dintre noi nu are de ce să-i fie teamă. De acord? A fost o vreme când aveam încredere deplină unul în celălalt.

— Ştiu, şopti ea.

— Ei bine?

— Sunt de acord. Atâta vreme cât pretenţiile tale sunt rezonabile.

— Eu? întrebă el, simulând surprinderea. Nerezonabil?

Ea îi zâmbi.

— Cred că merit un răspuns la ce te-am întrebat mai devreme.

— Vrei să ştii de ce.

— Da. De ce l-ai ascuns pe Tommy?

Jessica trase aer în piept şi încercă să îl privească în ochi.

— M-ai rănit. Am suferit când ai plecat.

— Te-am rănit?

În mod sigur nu se aşteptase să audă asta. Când Frank McLean îi oferise bani, îi spusese şi că Jessica voia să scape de această relaţie.

— Întotdeauna ai spus că suntem diferiţi.

Îi ignoră întrebarea.

— Am înţeles târziu ce voiai să spui, continuă Jessica.

Tăcu pentru o clipă.

— Aveai multe de dovedit, şi era atâta amărăciune în tine, atâtea resentimente. Am înţeles, după o vreme, că nimic nu putea schimba asta. Trebuia să pleci de aici şi să îţi dovedeşti că eşti la fel de inteligent şi de bun ca şi ceilalţi. Sunt sigură că felul în care tata se purta cu tine a jucat un rol însemnat. Am înţeles că nu puteai face schimbările de care aveai nevoie.

— Sună atât de rezonabil. Vocea lui Diego era încărcată de cinism. Prea rezonabil.

— Crezi că nu înţeleg?

— Cum ai putea? Eşti o femeie frumoasă, bogată, o prinţesă care a avut întotdeauna tot ce şi-a dorit, sigură că ea şi lumea ei sunt perfecte.

— Îmi place să cred că am mai crescut.

— Ştiai unde sunt. Ai fi putut să suni, dar n-ai făcut-o.

— Pentru ce? Să te implor să te întorci? izbucni Jessica. Crezi că eşti singurul care are mândrie?

Tremura dar reuşi să continue:

— La început am fost îndurerată şi… încăpăţânată. Zâmbi amintindu-şi. Apoi, după un an, nu ştiam cum aş putea să-ţi explic de ce am aşteptat atât. Timpul a trecut şi cred că pur şi simplu mi-a fost teamă.

Diego ascultase dând din cap. Se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

— La naiba, Jessica! Nu are sens.

Ea se uită repede la el.

— Spui că erai rănită, indignată, îndurerată. Se opri, privind-o furios. De ce? Cum poţi pretinde asta când tu ai vrut să ne despărţim?

— Ce tot spui? Părea năucită.

Diego îşi muşcă buzele şi continuă.

— De câţi bani credeai că e nevoie ca să plec fără să mă uit înapoi? Vezi, n-am întrebat despre ce sumă e vorba. Poate că n-am vrut să ştiu cât de ieftină considerai relaţia noastră.

Brusc, Tommy se trezi.

— Mami?

— Sss… Jessica merse lângă pat. Îl ajută să se întindă şi îl înveli.

— E în regulă, iubitule, dormi. N-am vrut să te trezim.

Diego ieşi pe balcon.

— Am visat urât şi Diego a spus că pot dormi cu el.

— Bine, acum totul e în regulă.

— Unde e? întrebă copilul somnoros.

— E aici. Pe balcon.

Tommy zâmbi mulţumit şi adormi la fel de repede pe cât se trezise.

Jessica ieşi şi ea pe balcon, lăsând totuşi uşa întredeschisă ca să-l poată auzi.

Putea simţi tensiunea din aer dar nu înţelegea nimic.

— De ce anume mă acuzi?

Diego se întoarse încet spre ea, parcă încercând să nu-şi piardă controlul.

— Nu-mi spune că nu ştiai. Nu cred asta. Jessica suspină. Oare de ce le era atât de greu să se înţeleagă?

— Aşa nu ajungem nicăieri. O s-o iau de la capăt. Vorbea în şoaptă şi un pic ezitant.

— Eşti primul bărbat pe care l-am iubit. Singurul.

Diego se pregăti să intervină dar ea îl reţinu cu un gest.

— Sunt sigură că îţi vine greu să crezi, dar lasă-mă să termin.

El îi făcu semn să continue.

— Întotdeauna ai spus că n-aş putea înţelege ce simţi, faptul că erai sărac, fiul bucătăresei şi angajatul tatii. Am crezut că pot. Şi am crezut că înţeleg. Dar eram foarte tânără, Diego. Ceea ce nu ţi-am spus atunci a fost că eu credeam că mare parte din ceea ce simţeai era mândrie masculină. Nu spun că acum înţeleg mai mult, dar am învăţat multe, fie că vei crede, fie că nu.

Diego o asculta cu atenţie.

— Când ai terminat şcoala şi te-ai întors aici, la fermă, am crezut, m-am păcălit singură, că vei lucra

pentru tatăl meu. Am crezut că într-o bună zi îi vei deveni asociat.

El pufni în râs.

— Ei bine, eram naivă. Dar când ai plecat fără să-mi spui o vorbă, ce ar fi trebuit să cred? Nu puteam să îţi spun atunci despre copil. N-aş fi putut accepta să rămâi din obligaţie.

— Ştiai că eşti însărcinată, când am plecat, şi totuşi nu mi-ai spus?

— Da! I-am spus doar mamei.

— Şi, lasă-mă să ghicesc: ştia şi tatăl tău.

— Nu. I-am cerut mamei să nu-i spună. Voiam să-ţi spun ţie mai întâi.

— Şi ştii tu ca vreodată mama ta să-i fi ascuns ceva soţului ei?

Vocea îi era acuzatoare.

— Nu. Probabil că nu.

— Bine. Lasă-mă să-ţi spun şi eu versiunea mea. Acceptând că spui adevărul şi chiar nu ştii ce s-a întâmplat. Voiam să plec de la fermă, asta e adevărat. Dar intenţionasem să-ţi cer să mă aştepţi până mă stabileam în Austin. Voiam să te sun.

Jessica îl privea, aşteptându-l să continue.

— Dar înainte de a vorbi cu tine, tatăl tău a venit la mine cu o ofertă.

— Oh, nu!

Cum de nu ghicise? Cum de nu-i trecuse prin minte?

— Oh, da! Mi-a spus că suntem prea tineri, că relaţia noastră era prea serioasă şi asta te speriase.

Că îţi era teamă de mine şi nu ştiai cum să pui capăt relaţiei. Mi-a oferit bani. Bani ca să plec şi să nu mă mai întorc.

— Şi tu l-ai crezut?

— Sigur că da. De ce nu l-aş fi crezut? Un metis fără casă, îndrăgostit de fiica unuia dintre cei mai bogaţi oameni din Texas. Eram doar un puşti cu o şansă foarte mică de a ajunge altceva decât un muncitor cu ziua, ca tatăl meu. Da, l-am crezut.

— Dar n-ai luat banii.

Cunoscându-l, ştia răspunsul înainte de a-l întreba. Dar voia să-l audă spunând-o.

— Nu. I-am spus ce putea să facă cu ei. Dar am plecat şi niciodată nu te-am sunat, nu ţi-am scris. Am încercat să nu privesc înapoi. Am crezut că asta voiai.

Jessica rămase fără grai, ruşinată. Greşise atât de mult. Dar o durea mai mult pentru el. Acţiunile tatălui ei măriseră nesiguranţa lui Diego.

— Nu ştiu ce să spun. Îmi pare atât de rău că nu am avut încredere în tine şi că tata este motivul tuturor acestor lucruri.

Diego îşi trecu mâna peste faţă şi o parte din furia lui părea că a dispărut.

Au rămas tăcuţi vreme îndelungată, niciunul dintre ei neştiind cum să treacă de barierele care îi despărţeau.

Jessica încerca să nu plângă şi în ciuda a tot ce se întâmplase, tot ceea ce îşi dorea era ca el s-o ia în braţe.

— Du-te la culcare, Jessica. Eşti epuizată.

— N-am stabilit nimic în legătură cu Tommy.

— Avem destul timp. Trebuie să mă gândesc. Amândoi trebuie s-o facem.

Jessica ar fi vrut să-i spună tot ceea ce simte, cât de mult regretă. Şi mai ales ar fi vrut să-l audă spunându-i că nu o urăşte. Dar era imposibil. Între ei doi erau încă durerea şi resentimentele. Nu conta că nu fusese vina nici unuia dintre ei.

Capitolul 6

Jessica nu reuşi să adoarmă. Auzea tot timpul cuvintele lui Diego. Şi nu putea să-i uite ochii.

Privind înapoi îşi aminti că existase un moment în care îl bănuise pe Frank McLean că e implicat în plecarea lui Diego. Dar era atât de îndurerată încât nu luase în seamă această bănuială. Şi pe urmă uitase.

În zori reuşi să aţipească. Când se trezi, era trecut de nouă. După discuţia cu Diego, se simţea mai liniştită. Nu-i mai era teamă că i-l va lua pe Tommy.

Îşi aminti de tatăl ei şi ceea ce făcuse, şi se grăbi să-l

întâlnească. Uşa biroului era întredeschisă. Era singur. Când o văzu îi zâmbi. Dar observând expresia serioasă pe care o avea, se ridică.

— Draga mea, ce s-a întâmplat? E vorba de Tommy?

— Nu, tată, Tommy e bine. Dar e ceva în neregulă. Ceea ce ai făcut în urmă cu cinci ani.

— Deci ţi-a spus.

— Bineînţeles că mi-a spus. Credeai că n-o să-mi spună? Nu pot să cred că ai făcut asta. Şi pe urmă să-l aduci pe Diego aici, fără să-mi spui…

— Dacă ţi-aş fi spus, ai fi fost de acord? Ai fi fost pregătită să-i spui despre Tommy?

— De ce acum, tată? Tu ai fost cel care a vrut să îl vadă plecând. Aşa că, de ce?

— Am greşit, bine? răbufni tatăl ei. Crezi că nu pot admite că am greşit? Şi să încerc să repar lucrurile? Ei bine, pot. Poate că nu mă cunoşti atât de bine pe cât crezi, fetiţo.

Jessica se simţea frustrată, dar furia se risipea. Avea dreptate asupra unui singur lucru. Nu putea să-l învinovăţească doar pe el. Trebuia să accepte că era la fel de vinovată, şi de asemenea Diego. Deşi nu era convinsă că asta o să se întâmple vreodată. Îşi iubea tatăl, cu toate defectele lui. Dar mai erau lucruri pe care trebuia să le ştie.

— Ce ai crezut că se va întâmpla când va veni aici? Pentru Dumnezeu, tată, spune-mi ce ai crezut. Îmi datorezi o explicaţie.

— Fetiţo, ştii bine ce ţi-am spus în ultimii doi ani: Diego trebuie să afle că are un fiu şi Tommy trebuie să-şi cunoască tatăl. Sunt de acord că ar fi trebuit să-ţi spun de ce a plecat… Şi despre bani.

— Ar fi trebuit. De ce n-ai făcut-o?

— Am vrut. Dar întotdeauna părea că nu e momentul potrivit.

— Momentul potrivit? Pentru Dumnezeu, aproape că am murit când a plecat. Ştii cât de greu mi-a fost singură, cu un copil, izolându-mă aici, ascunzându-mă de Diego şi

de ceilalţi.

— Asta n-a fost ideea mea, spuse tatăl ei dând din mână. Nu mă poţi face vinovat de asta.

Acum era din nou bărbatul dur şi intransigent pe care şi-l amintea din copilărie.

— Chiar de la început, când aveam dubii în ceea ce-l priveşte, nu ţi-am cerut şi nici nu te-am încurajat să nu-i spui de existenţa copilului. Asta, draga mea, a fost decizia ta. Eu şi mama ta doar ne-am conformat.

— Destul, tată. De îndată ce încurcătura în care ai intrat se termină, îmi iau copilul şi plec. Trebuia să fac asta de mult.

— Nu, Jessica. Se apropie grăbit de ea. Iubito, nu mi-ai lua nepotul, nu? Nu face ceva ce vei regreta mai târziu. E fericit aici. Gândeşte-te la el.

Jessica dădu din cap. Întotdeauna argumentele lui erau atât de rezonabile, de logice.

— Dă-ţi timp, ţie şi lui Diego, să vă acomodaţi cu noua situaţie. E timp destul pentru hotărâri. Eşti furioasă acum.

— Sigur că sunt furioasă. Îmi manipulezi viaţa. Dar n-o să se mai întâmple. Îţi jur.

— E ideea lui Diego? Ţi-a cerut să pleci cu el?

Jessica rămase cu gura căscată.

— Chiar nu înţelegi, nu? Crezi că ar mai vrea să ştie de mine după tot ce am făcut? După tot ce ai făcut? Ştii cât de mult l-ai rănit oferindu-i bani? Mă mir că nu a venit să te pocnească.

Tatăl ei zâmbi strâmb şi arătă spre uşă.

— Poate că asta vrea să facă.

Jessica se întoarse şi îl văzu pe Diego rezemat de tocul uşii. Faţa lui nu exprima nimic. Ca şi cum n-ar fi auzit nimic din ce vorbiseră, ciocăni în uşă.

Jessica luă o pernă în braţe şi se ghemui în fotoliu. Obrajii ei ardeau. Diego probabil auzise tot ce spusese. Dar nu era numai asta. Simplul fapt de a fi în aceeaşi încăpere cu el o făcea să roşească.

— Unde e Tommy? întrebă, ocolindu-i privirea.

— În bucătărie, cu Rosie şi bucătăreasa.

— Intră, Diego. Mi-e teamă că nu mă ocup prea bine de toate şi Jessica tocmai despre asta îmi vorbea.

Diego închise uşa.

— Îţi datorez scuze, fiule, şi nu te-aş învinovăţi dacă ai vrea să mă loveşti.

Jessica cunoştea acest ton. Era modul lui de a încheia afaceri, cu o voce moale şi intenţii ascunse. Şi probabil, la fel de bine îl ştia şi Diego.

— În primul rând eu nu sunt fiul tău. Şi eu nu lovesc oameni în vârstă.

Frank McLean râse, un râs ca un lătrat. Dar era surprins.

— Ei bine, cred că merit asta. Oricum vă cer scuze la amândoi. Nu mă prea pricep la asta şi nici să ascult nu ştiu prea bine.

— Nu ştiu ce l-a determinat să facă ce a făcut, zise Jessica.

— Am crezut că e mai bine pentru Jessica. Şi mă crezi sau nu, am crezut că e mai bine şi pentru tine, Diego.

Jessica văzu că Diego nu putea încă să accepte scuzele tatălui ei.

— Asta e problema, spuse Jessica. Întotdeauna crezi că faci ceea ce trebuie, dar niciodată nu stai să te gândeşti ce înseamnă asta pentru celălalt. Nici măcar când deciziile tale pot schimba cursul unei vieţi.

— Aşa era moda atunci. M-am schimbat. Asta e tot ce pot spune. Moartea mamei tale m-a schimbat, Jessie. Ştii asta. Şi pe urmă naşterea lui Tommy…

Cred că pentru prima oară am realizat ce este cu adevărat important în viaţă.

— Dar asta nu spune prea multe despre ceea ce ai simţit pentru propria ta fiică, sugeră Diego.

— Ascultă, începu Frank.

— E în regulă, Diego. Nu trebuie să mă aperi. Am ştiut dintotdeauna că nu sunt cel mai important lucru din viaţa lui.

Nu voia o ceartă. În momentul acesta nu dorea decât

ca această discuţie să se sfârşească.

— S-a schimbat. Sau cel puţin aşa am crezut până zilele trecute.

Te-a adus aici fără să mă întrebe, forţându-mă să-ţi spun despre Tommy într-un fel care ne-a dăunat amândurora.

Se uită la Diego. El o asculta cu o expresie mai blândă pe chip.

— Nu spun că sunt mai puţin vinovată decât el. Şi te-aş înţelege dacă ne-ai urî pe toţi.

Diego nu răspunse.

— Nu ai nimic de spus? îl întrebă.

— Ce ai vrea să spun?

O privea încruntat.

— Că am iertat totul? Că scuzele tale echivalează patru ani pierduţi? Poate că onoarea de a locui în casa ta şi a mânca la aceeaşi masă poate repara totul.

Jessica îşi muşcă buzele în timp ce îi privi pe rând pe amândoi. Frank McLean nu era omul care să tacă atunci când era atacat. Doar văzându-l reacţionând astfel, era suficient pentru a o şoca.

Diego continuă:

— Aş prefera să nu mai vorbim despre asta vreodată. Dar vreau să mai spun ceva.

Se întoarse către Frank.

— Ceea ce s-a întâmplat în urmă cu cinci ani, nu se va repeta. Viitorul lui Tommy depinde numai de noi doi. Orice decizie în ceea ce-l priveşte va fi luată doar de mine şi de Jessie. Şi această decizie nu va avea în vedere banii şi puterea dumneavoastră, ci doar ce e mai bine pentru el. Dacă vă mai amestecaţi, s-ar putea să mă răzgândesc şi să vă pocnesc, totuşi. Am fost îndeajuns de clar?

Ochii lui Diego sclipeau periculos. Jessica îl privea intimidată.

Dar nu-l învinuia pentru această reacţie mai dură. În el sălăşluiau încă multe resentimente. Se simţea încă un străin între ei.

— Te înţeleg perfect, spuse Frank McLean.

Se îndreptă spre Diego ca şi cum ar fi vrut să-i strângă mâna, dar văzând ce expresie are, se opri şi îşi vârî mâinile în buzunare.

— Am treabă, spuse Diego. Se întoarse. Privirea lui o căuta pe a Jessicăi. Cu cât termin mai repede, cu atât mai curând voi pleca de aici.

Jessica deschise gura. Sperase că acesta e un moment bun pentru a hotărî ce vor face cu Tommy. Poate chiar să rezolve ceea ce s-a întâmplat în trecut. Dar înainte să apuce să spună un cuvânt, el părăsise camera.

Jessica alergă după el.

— Lasă-l să plece, Jess, spuse tatăl ei. Lasă-l să se răcorească puţin.

— Nu, tată, am aşteptat destul. Vreau să lămurim odată lucrurile.

Ieşi în grabă din birou. Când îl ajunse din urmă, el lucra deja pe verandă. Peste tot erau fire ale echipamentului de supraveghere.

— Am treabă, Jess.

— Trebuie să vorbim. *Trebuie* să ştiu ce ai de gând în legătură cu Tommy.

El ridică privirea întrebător.

— Nu m-am hotărât încă. Tu ai aşteptat patru ani, spuse sarcastic. De unde atâta grabă acum?

— Ei bine, când ai de gând să te hotărăşti? Nu mai suport.

— Nu forţa nota, Jessica. Nu acum. Nu aici.

— La naiba! Furia îi apăru în ochii verzi. Ura răceala cu care o trata. Era dispusă să accepte orice condiţii pe care el le-ar fi cerut. Dar chiar trebuia s-o trateze astfel?

— Nu înţeleg de ce te porţi aşa.

— Nu, nu înţelegi, zise el cu voce spartă.

— Nu, nu înţeleg. Am crezut că după discuţia pe care am avut-o noaptea trecută, după ce am aflat de oferta tatii…

— Ce, Jess? Că îţi voi mulţumi că mi-ai spus *acum*, când eşti forţată s-o faci?

Rămase uimită de duritatea cuvintelor lui, incapabilă

să-i mai răspundă.

— Las-o baltă, Jessica.

Îi întoarse spatele şi se apucă din nou de lucru.

Ar fi vrut ca reacţia lui să fie mai aprigă. Răceala aceasta o dezarma. I-ar fi fost mai uşor dacă el ar fi fost furios.

— Eşti foarte sigur pe tine, nu-i aşa? Nimic nu te poate mişca.

Cu o mişcare înceată aruncă firele la care lucra, apoi o apucă brusc de umeri şi o împinse spre perete.

— Ce vrei, Jess? Spune. Sau nici măcar nu ştii?

Nu putea să se mişte, nu putea să respire, nu putea să vorbească. Nu se putea gândi decât la ochii lui, la atingerea mâinilor lui.

— Nu ştiu. Eu.

— Dacă sunt rece, e pentru că a trebuit să învăţ să fiu astfel. Şi cât de mişcat am fost.

Mâna lui urcă încet pe braţul ei, apoi îi mângâie umărul. Îi atinse faţa, apoi degetele lui se opriră în dreptul buzelor.

— Dacă asta te face să te simţi mai bine, încă mai ai puterea de a mă face să vibrez. Asta voiai să auzi?

— Da, şopti ea. Şi asta, Diego.

— Dar nu pot avea încredere în tine. Dădu îndurerat din cap. La naiba, nu pot.

— Poţi. Nu mai gândea, doar reacţiona. Ochii ei îl măsurau, plini de dorinţă. Îi întinse buzele.

El se îndepărtă, respirând uşor.

— Trecutul s-a dus, nu-l putem reînvia. Tu eşti cea care a schimbat totul, Jess, nu eu.

— Diego… spuse ea, încercând să se apropie de el.

— Nu pot face asta. Nu e bine pentru niciunul dintre noi. Câtă vreme voi fi aici, gândeşte-te la mine ca la un necunoscut. Un poliţist oarecare, trimis aici să-şi facă meseria. E mai bine aşa. Se întoarse rapid şi dispăru în spatele hambarului.

Jessica îşi acoperi gura cu mâna în timp ce lacrimile îi ţâşneau din ochi. Ar fi putut să ţipe de durere.

„Să mă prefac că nu te cunosc? Doamne, Diego! Nu cred că pot să fac asta. Nu mai sunt sigură de mine, nu mai sunt sigură de nimic”.

Capitolul 1

Diego îşi petrecu noaptea aceea plimbându-se prin cameră. Deşi de-a lungul timpului îşi însuşise o anume disciplină, momentan se părea că aceasta îl părăsise. Oricât de mult încerca, nu putea să-şi alunge din minte ochii Jessicăi.

Privindu-i astăzi, fusese surprins să descopere în ei atâta tristeţe, amărăciune şi chiar un regret sincer, pentru tot ce făcuse. Dar el nu ştia dacă să creadă sau nu. Oare chiar regreta? Fusese uimit de propria lui reacţie, de cât de mult îl afecta tristeţea ei.

— La naiba, murmură.

De ce ar trebui să-l afecteze? La ce se aştepta ea? Putea să creadă că nu ştiuse de oferta tatălui ei, în urmă cu cinci ani, dar ea era cea care-i ascunsese existenţa propriului lui fiu, şi când încerca să găsească un motiv pentru care ea reacţionase astfel, nu găsea decât unul singur: el nu era destul de bun pentru familia McLean. Nu fusese niciodată şi nici nu va fi.

Traversă camera şi se opri în dreptul ferestrei. Privi lumina lunii deasupra munţilor. Se schimbaseră atât de puţine în această privinţă, a frumuseţii locului, încât uneori simţea că niciodată n-a părăsit aceste meleaguri. Nu putea să nu-şi amintească nopţile petrecute cu Jessica. De fapt, tot timpul se lupta cu amintirile. Totul îi amintea de ea, oriunde s-ar fi uitat. Dar acum îşi mai amintea de cineva.

De Tommy.

În ciuda faptului că ştia ce făcuse Jessica, pasiunea dintre ei era încă acolo. La fel de vie ca şi ei. La fel de puternică. Nici distanţa, nici timpul nu păreau capabile să schimbe ceva în privinţa asta.

Se rezemă de tocul uşii care dădea spre balcon. Oftă uşor şi privi cerul. O stea căzătoare lumina în trecerea ei orizontul.

Petrecuseră multe nopţi privind cerul înstelat, întinşi pe o pătură sub copacii de pe malul lacului. Ore în şir priveau cerul şi avioanele care treceau uneori. Se întrebau încotro se îndreaptă şi cine este în ele. Se lăsau purtaţi de imaginaţie, zburau spre zone necunoscute, dornici de aventură. Apoi râdeau, se sărutau şi făceau din nou dragoste amânând cât puteau momentul în care îşi spuneau noapte bună. Urau acel moment, nu voiau să stea despărţiţi acele câteva ore care îi despărţeau de o nouă zi.

Diego se retrase în întunericul camerei. Se aşeză pe un scaun, lângă uşa care despărţea dormitorul lui de cel al Jessicăi.

Stătea privind uşa închisă. Ştia că ea nu încuia niciodată uşa dintre dormitoarele lor. Imediat imaginea camerei ei îi apăru în minte. O imagine îmbogăţită de prezenţa ei. Era atât de aproape de el, atât de caldă, încât aproape o simţea.

Se ridică brusc şi se îndepărtă.

Ar fi trebuit s-o urască pentru ceea ce îi făcuse. În schimb visa cu ochii deschişi, ca şi cum n-ar fi fost despărţiţi atâţia ani, în urma unei respingeri atât de brutale. Cel mai dureros mod de a respinge un bărbat – îi ascunsese existenţa fiului lui.

Acum putea înţelege asta. Putea chiar s-o creadă atunci când spunea că regretă. Dar asta nu explica celelalte sentimente pe care le avea pentru ea. Încă o dorea.

Uşa despărţitoare îi atrăgea privirea ca un magnet. Atât îl despărţea de ea. Oare ce ar face, se întrebă, dacă s-ar strecura lângă ea, în pat?

Diego scutură puternic din cap, ca şi cum ar fi vrut să scape de o imagine atât de ispititoare. Ştia că nu l-ar respinge. Era sigur. Ar fi mai întâi surprinsă, apoi l-ar îmbrăţişa şi.

— Dumnezeule, murmură. Întoarse spatele uşii şi tentaţiei de dincolo de ea.

Şeful lui îl întrebase dacă poate face faţă acestei misiuni. Îi răspunsese afirmativ, atât de sigur de el. Acum

această siguranţă îi dispăruse.

Cum de crezuse că putea locui atât de aproape de ea, ignorându-i prezenţa?

Acceptase misiunea convins fiind că nimeni nu o putea apăra mai bine decât el. Acum *ştia* că îşi protejează şi fiul. Iar asta însemna că trebuia să uite de orice tentaţie. Chiar dacă subconştientul lucra împotriva lui. Fiecare părticică din el dorea s-o atingă.

Era târziu. Dacă voia să-şi poarte face datoria a doua zi, *trebuia* să adoarmă. Mai erau multe de făcut până ce Colby va fi arestat. Orice întârziere însemna o şansă în plus pentru Colby, o şansă de a scăpa.

Şi Diego nu putea permite aşa ceva.

Aşa că îşi impuse să adoarmă. În fond, disciplina însuşită de-a lungul anilor avea şi ea un cuvânt de spus.

Se întinse şi începu să respire rar, controlat, încercând să alunge orice amintire sau amăgire.

El şi Jessica se iubiseră odată şi între ei era acum un băieţel. Era surprins de sentimentele noi pe care le încerca. Până acum nu ştiuse ce sentimente puternice îl leagă pe tată de fiul său. N-o învinovăţea pe Jessica de ceea ce făcuse tatăl ei. Dar o învinovăţea pentru că îi ascunsese existenţa lui Tommy.

Hotărî că o iartă. Ea crezuse că el o părăseşte pentru că n-o iubeşte şi nu vrea să se căsătorească cu ea. Era tânără şi dezorientată. Putea să înţeleagă asta.

Dar nu putea să mai aibă încredere în ea. Cum ar fi putut?

Cu toată disciplina, abia în zori reuşi să adoarmă.

În următoarele zile, Diego reuşi s-o ocolească pe Jessica, cu excepţia timpului în care luau masa. Muncea toată ziua iar noaptea cădea frânt.

Când avea timp îl lua pe Tommy şi făceau o plimbare călare. Dar întotdeauna când se întâlnea cu Jessica îi observa privirea tristă urmărindu-l. Vedea că doreşte să-i vorbească, dar deocamdată el nu putea să poarte o discuţie. Trebuia să-şi depăşească problemele şi resentimentele în felul lui.

Într-o noapte, în ciuda muncii istovitoare de peste zi, Diego avu din nou insomnii.

Îl auzi pe Tommy şi merse să vadă ce e cu el. Băiatul părea neliniştit, dar peste câteva secunde se calmă.

Diego se înapoie în pat. Imediat auzi paşii micuţului.

— Tommy? Ce s-a întâmplat? Ai visat urât?

— Nu mă simt bine.

Diego sări din pat şi-l luă în braţe. Corpul băiatului ardea.

— Ai febră. Ţi-e rău? Te doare burtica?

— Nu. Vocea îi era răguşită. Mă doare gâtul. Pot să dorm cu tine?

— Sigur că da, spuse Diego cu blândeţe. Mă duc să o chem pe mama ta.

Îl îngrijora paloarea băiatului. Părea atât de mic şi neajutorat, întins pe patul acela prea mare pentru el.

De îndată ce intră în cameră, Jessica se ridică de parcă n-ar fi dormit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Tommy nu se simte bine.

Jessica se repezi în camera alăturată.

— Iubitule, ce te doare? Gâtul?

— Are febră, spuse Diego. Se plimba în jurul patului, fără astâmpăr.

Jessica se întoarse spre Diego.

— Trebuie să fie o lanternă în dulăpiorul pentru medicamente. Adu-o, te rog.

Îi aduse lanterna, iar cu ajutorul ei Jessica se uită la gâtul lui Tommy.

— Deschide gura mare, iubitule. Las-o pe mama să se uite.

Diego era mirat de calmul ei. Îşi simţea propria neliniştе gâtuindu-l. Trebuia să facă ceva, orice. Dar nu avea ce, aşa că străbătea camera în lung şi-n lat.

— Jessica, pentru numele lui Dumnezeu!

Ea observă cât de neliniştit era. Bărbatul sigur de sine tremura pentru că fiul lui avea febră.

— E bine, şopti liniştitor. Îl doare puţin gâtul.

— Cum poţi fi sigură că nu e ceva mai grav?

— E doar o răceală. Doctorul lui m-a avertizat că e probabil alergic la lactate, dar până acum n-a apărut nimic serios. Am nişte medicamente pentru aşa ceva. Dacă stai cu el, le aduc.

— De unde ştii toate astea? Ce să faci, adică?

— Vine cu timpul. O să înveţi şi tu.

Îl privi cu toată tandreţea pe care şi-o reprimase în ultimul timp. Era vina ei că el descoperea abia acum ce înseamnă să creşti un copil. Această vinovăţie o chinuia zi şi noapte.

— Mă duc să aduc medicamentele.

Ieşi repede din cameră.

În baie, închise uşa, se lipi de lemnul rece, şi izbucni în plâns. Greşise atât de mult! îi răpise lui Diego acele momente atât de preţioase, din primii ani de viaţă ai fiului lui. Şi odată cu asta îi luase şi fiului ei şansa de a simţi iubirea paternă.

Cum ar fi putut crede că Diego o va ierta vreodată?

Capitolul 8

Deşi Tommy se simţea mai bine, Jessica rămase cu el şi ziua următoare. Seara, Diego insistă să stea el cu copilul în timp ce ea se odihneşte.

— Poate că unul dintre oamenii tăi îţi va putea ţine locul mâine.

— De ce?

— Dacă stai treaz toată noaptea, mă gândeam că…

— Să lucrez după o noapte albă nu e o noutate pentru mine.

— Da, uneori uit că eşti un şerif dur şi antrenat. Sarcasmul ei îl făcu să zâmbească strâmb dar tăcu.

— Tommy se simte mult mai bine şi probabil că va dormi toată noaptea. Roşie mă poate ajuta dacă am nevoie.

— Vreau să rămân!

— Bine, zise ea.

Mai târziu îl privi cum îi citeşte o poveste lui Tommy.

Diego visa. Adormise cu cartea în mână. Visul era neclar şi nu putea vedea cine e femeia de pe cal. Dar îi

vedea părul blond fluturând în vânt. Îi auzea râsul, clar şi dulce.

Voia s-o prindă. Trebuia s-o vadă, să afle cine este. Se mişcă şi cartea îi căzu cu un zgomot uşor, dar el nu se trezi.

Auzind zgomotul, Jessica se ridică şi îl văzu adormit, şi se apropie de el să-l învelească.

Purta încă tocul pistolului şi părea că îl incomodează. Nu putea să i-l ia, dar ar fi putut să-i slăbească puţin cureaua.

Mâna lui Diego se mişcă fulgerător, apucând-o pe a ei şi trăgând-o spre el.

— Nu ştii că nu e bine să te furişezi aşa? murmură. Se trezise şi deşi ştia cine e, nu-i dădu drumul.

— Îmi pare rău, şopti ea. Ţi-a căzut cartea. Jessica rămase tăcută, neputincioasă.

Niciunul nu părea capabil să se mişte sau să vorbească.

— De ce nu-l duci pe Tommy în patul lui? îşi dădea seama ce prosteşti sunau propriile ei cuvinte, dar avea nevoie să înlăture emoţiile care-i copleşiseră pe amândoi. Arăţi obosit. Ai nevoie de odihnă.

— Odihna e ultimul lucru la care mă gândesc acum. O privi în ochi şi ştiu că ea e femeia din vis.

Privirea lui o făcu să-şi ţină respiraţia. Toate scuturile pe care le ridicase ca să se autoprotejeze căzură şi el putea să vadă asta pe chipul ei. Dar nu-i mai păsa.

— Diego…

— Da. O trase mai aproape. Ce vrei, Jess? Ar fi bine să spui acum, pentru că în acest moment nu cred că îţi pot refuza ceva.

Fără să-şi dea seama era în braţele lui, sărutându-l, atingându-l. El o cuprinse cu un braţ, cu cealaltă mână îi ţinea capul, cu degetele răsfirate prin părul ei, trăgând-o tot mai aproape.

Era agresiv. Întotdeauna ei îi plăcuse asta. Iar acum, după atâtea zile de respingere, avea nevoie de el, de iubirea lui.

Încercă să se desprindă.

— Nu putem face asta.

El o cuprinse cu braţele amândouă, hotărât să nu îi dea drumul.

— De ce? Amândoi vrem. O să negi?

O sărută din nou, de data asta mai blând.

— Cum aş putea nega?

Se ridică şi cu picioarele tremurând, plecă de lângă el.

Privirea lui o urmărea, ţinând-o în aceeaşi stare. Îl dorea, dar ştia că e nevoie de mai mult.

Voia să-i explice.

— Ai fost atât de furios. Abia ai schimbat un cuvânt cu mine. Ai spus că niciodată nu vei mai avea încredere în mine şi acum… Vrei ca eu…

— Vreau să fac dragoste cu tine, Jessica.

Încercă să se apropie dar ea se retrase.

— E ceea ce vreau… şi ştiu că…

Îl opri cu un gest. Voia să vorbească dar nu reuşea. Ştia că dacă există o a doua şansă pentru ei, e nevoie de mai mult. Se doreau unul pe celălalt dar acum nu mai era suficient.

Îi atinse braţul şi îi văzu reacţia în ochi.

— E prea curând, şopti ea. Nu cred că e momentul potrivit… pentru niciunul dintre noi.

— Oricând e momentul potrivit.

— Nu. Ştii ce vreau să spun.

Se aşeză la loc pe scaun şi o privi încruntat.

— Nu ştiu. De ce nu spui exact ce vrei?

Jessica trase aer în piept. Ultimele zile fuseseră grele pentru amândoi.

— Ar fi fost uşor să facem dragoste…

— Şi firesc.

— Poate.

El se ridică brusc. Ea îl opri. Îşi puse mâinile pe pieptul lui şi îl privi în ochi.

— Asta e problema, Diego. Nu vorbim niciodată. Nici măcar nu ne cunoaştem. Dacă ne-am fi cunoscut nu am fi

reacţionat aşa în urmă cu cinci ani. Am fi avut încredere unul în celălalt.

— Te cunosc mai bine decât pe oricine altcineva.

— Da? Care e culoarea mea preferată? Locul pe care-l iubesc cel mai mult?

— Albastru. Şi malul râului, locul unde am făcut dragoste prima dată.

Ştia că o provoacă. Aşteptă o clipă, pentru ca vocea să-i fie sigură.

— Unul din două.

— Verde, ghici el din nou, culoarea ochilor tăi.

— Verdele e într-adevăr culoarea mea favorită dar ghicitul nu contează.

— Ce vrei, Jess?

— Cum ai putut să mă ierţi?

Întrebarea îl luă pe nepregătite.

— N-am spus că am făcut-o.

Jessica îl privi tristă.

— Asta voiam să-ţi spun.

— Ce? E un şantaj? Eu spun că te-am iertat, şi tu…

— Dacă eram bărbat te pocneam pentru o asemenea remarcă.

— OK, scuză-mă.

— Ştii bine ce spun. Cum am putea fi împreună când resentimentele tale sunt încă…

Diego o întrerupse, nedorind să audă ce avea ea de spus.

— Crede-mă, ar fi uşor.

— Nu mă aşteptam la aşa ceva.

Râsul lui răsună neplăcut.

— Prostii. Ştiai asta. Am ştiut-o amândoi din clipa în care m-am întors aici.

— Nu e chiar atât de uşor pentru o femeie.

— Femeie, vrei să vorbim până în clipa morţii?

Se opri singur şi îi făcu semn că îi cere scuze. Îi întoarse spatele, aşteptând ca ea să iasă din cameră. Jessica stătea nemişcată, nedorind ca lucrurile să rămână aşa între ei. Ar fi fost nevoie de mai multă înţelegere.

Fără să se întoarcă, el îi spuse:

— Dacă nu pleci în momentul acesta, îţi jur, nu răspund pentru faptele mele.

— Şerifii sunt oameni de onoare.

Ea se îndreptă spre uşă. Înainte de a ieşi se întoarse.

— Crezi că am putea încheia un armistiţiu, până când clarificăm ce e între noi?

El dădu din mână, semn care ar fi putut însemna orice. Dar Jessica se mulţumi şi cu atât şi ieşi.

Capitolul 9

În următoarele zile Diego îşi petrecu timpul în afara casei, de cele mai multe ori cu Tommy. Văzându-i plecând împreună, Jessica îi mulţumi Cerului pentru această fericire, chiar dacă numai temporară.

Într-o seară, la cină, Tommy povestea cu entuziasm despre aventura ultimei zile. Deseori, peste masă, privirile lor se întâlneau şi îşi zâmbeau. Tommy îi unea într-un fel cu totul nou şi se bucurau de aceste momente.

Dar Diego o privea ca şi cum ar fi vrut să-i spună ceva.

— Diego şi cu mine…

— Nu vorbi cu gura plină.

Tommy înghiţi cu dificultate şi se grăbi să continue.

— …am fost pe malul râului.

Jessica rămase nemişcată privindu-l pe Diego. El îşi fixase ochii pe chipul fiului său şi nu părea dispus s-o privească.

Pe malul râului făcuseră dragoste pentru prima dată. Cu siguranţă acolo fusese conceput Tommy.

— Întotdeauna am iubit locul acela. Nu ştia ce altceva să spună.

— Mergem şi mâine?

— Poate că mama ta vrea să vină cu noi, sugeră Diego. Adăugă către Jessica:

— E ultima zi în care putem părăsi ferma. Camerele de luat vederi au fost montate, toate măsurile de securitate revăzute, partea aceasta s-a încheiat.

— Vii, mamă?

— Dacă Diego nu se supără. Se uită la el aşteptând.

— Eu te-am invitat, nu?

— Bine. Mi-ar face plăcere.

Frank McLean interveni, interesat mai mult de un alt punct din conversaţie.

— Lamar Colby va fi arestat?

— Da. Am vorbit astăzi cu procurorul general. Hârtiile sunt gata, aşteptau doar ca noi să-i anunţăm că totul e pus la punct aici. Probabil îl vor aresta în noaptea asta. Încearcă să-l prindă într-un moment în care renunţă la garda de corp.

Frank se ridică.

— Mă scuzaţi. Trebuie să dau nişte telefoane. Se opri lângă Diego. Crezi că totul e în ordine?

— Nimeni nu poate trece fără să fie văzut.

— Bine. Îl bătu uşor pe umăr. Ai făcut treabă bună, fiule. Sper să ştii cât de mult înseamnă pentru mine.

Jessica îl privi cu coada ochiului. Clătină uşor din cap, apoi izbucni în râs.

Continuară să mănânce toţi trei, iar Jessica îşi imagină că sunt o familie adevărată.

A doua zi Tommy nu stătu locului o clipă, grăbind-o. În timp ce ea se îmbrăca, fugea din camera lui în a ei, cu câte o jucărie în mână.

— Iubitule, nu are rost să iei lucruri cu tine, doar ca să avem ce să cărăm înapoi. Poţi lua o singură jucărie, OK?

Dar el se întoarse cu un pistol de jucărie. Ea râse şi se întrebă dacă ar trebui să fie îngrijorată de atracţia bruscă faţă de arme. Probabil văzuse prea mulţi oameni înarmaţi în ultimele zile.

Se întâlniră cu Diego la grajduri. Îi aştepta cu caii înşeuaţi.

— Bună dimineaţa. Diego încerca s-o privească cât mai puţin.

— Ce-i asta, cowboy? întrebă când îi văzu pistolul lui Tommy. El este bodyguard-ul nostru astăzi? o întrebă pe Jessica.

— Aşa s-ar părea. Îi întoarse zâmbetul. Dar sunt puţin

îngrijorată de această obsesie bruscă pentru arme, adăugă serioasă.

Diego păru surprins, apoi zise:

— O să vorbesc eu cu el, dacă asta te face să te simţi mai bine.

— Da. Aş prefera s-o faci.

Îi plăcea că Diego îşi lua în serios rolul de tată. Îl iubea şi mai mult când îl vedea cum se comportă cu Tommy. Era evident cât de mult îşi iubeşte fiul.

„Fiul nostru”. Şi îşi aminti că el era motivul acestei excursii.

Malul râului respira pacea. Frunzele verzi tremurau uşor şi sunetul se amesteca cu susurul râului.

În mijlocul acestor lucruri familiare nostalgia puse stăpânire pe ea. Îşi dădu seama că Diego o privea şi se întoarse spre Tommy.

Tommy alerga pe mal, urmărind numai el ştia ce.

— Un lucru e sigur.

— Ce? întrebă ea privindu-l peste umăr.

— După ziua de astăzi, împărţind acest loc cu un copil năzdrăvan nu-l vom mai privi cu aceiaşi ochi.

O tachina. Dar îi şi amintea de vremurile când erau doar ei doi aici. Totuşi în loc să risipească tensiunea dintre ei, vorbele lui o accentuară. Dar avea dreptate. Prezenţa lui Tommy aici schimba perspectiva amintirii. În inima ei se rugă ca acesta să fie modul în care se vor referi pe viitor la acest loc. Malul râului, loc de picnic favorit pentru familie, familia lor.

După ce termină de mâncat, Jessica se întinse şi închise ochii. Asculta murmurul râului şi vocea lui Tommy, care obosise şi îşi găsise un loc între ea şi Diego.

— Mamă, eu de unde vin?

Jessica clipi şi îl privi pe Diego.

— Ce vrei să spui, iubitule? Îţi aminteşti când Lady a avut căţeluşi şi ţi-am explicat că aşa…

— Nu asta voiam să ştiu.

— Atunci? întrebă Diego.

— Lady avea un soţ, pe Bo. El era tatăl căţeluşilor. Şi

iepele. Ele îl au pe Thunder ca soţ, îi explică lui Diego. Bunicul spune că un cal poate avea mai multe soţii.

— Aha, spuse Diego.

Obrajii Jessicăi ardeau în timp ce Diego se amuza. Îşi ascunse faţa cu mâinile.

— Băiatul e isteţ.

Tommy îi privea pe rând. Era serios şi nu pricepea discuţia celor mari.

— Vino, fiule. Diego îl luă în braţe. Cred că întrebi cine e tatăl tău. Ţi-ai mai pus întrebarea asta, nu?

— Da.

Jessica îşi ţinea respiraţia. Era un moment atât de important.

— Îţi aminteşti că ţi-am spus că am mai locuit la fermă în urmă cu câţiva ani?

— Înainte să fii şerif.

— Exact. Iar eu şi mama ta eram… prieteni buni.

— Prieteni buni?

— Diego vrea să spună că eram îndrăgostiţi.

— Îndrăgostiţi? Oh! îi privi atent pe amândoi. Adică Diego e tatăl meu? Tatăl meu adevărat?

Jessica respiră uşurată.

— Da, spuse Diego. Ce crezi despre asta?

— Nu ştiu. E Ok… Mamă, pot să mă uit după salamandre acum? sări din braţele lui Diego şi dispăru în spatele copacilor.

— Ei bine… Diego părea abătut.

— Stai pe aproape, să te pot vedea! strigă Jessica după Tommy. Asta-i tot? Ok? îl întrebă apoi pe Diego.

— Nu cred. Îl privea pe Tommy. Cel puţin nu-i displace ideea.

— Sigur că nu, îl asigură. Ştiam că n-o să-i displacă. Te adoră. E ca şi cum ar fi ştiut-o dintotdeauna în sufleţelul lui.

— Eşti o visătoare. Dar nu suna a tachinare. Era aproape un compliment şi ei îi făcu plăcere.

Pentru o clipă era ca şi când s-ar fi întors în timp, când pentru fiecare conta doar celălalt. Şi îi dădu dreptate.

Dacă ar mai avea speranţă că între ei lucrurile se vor aranja, atunci era o visătoare.

Capitolul 10

Îl urmăreau pe Tommy cum se joacă. Tăcerea o ajuta pe Jessica să se relaxeze.

— Poţi să stai liniştită, zise Diego, am eu grijă de el. Sau nu ai încredere în mine?

Deşi tonul o tachina, era o undă de autoapărare care nu-i scăpă Jessicăi.

Avea încredere în el mai mult decât în oricine altcineva dar nu ştia cum să-l facă să creadă asta. Lucrurile care se întâmplaseră între ei, deşi nu fusese vina lor, produseseră un rău greu reparabil. Între ei domnea durerea şi neîncrederea.

— Ce este, atunci?

— Nimic. Închise ochii ca şi cum ar fi aţipit.

— Regreţi?

— Ce să regret? Că i-am spus lui Tommy? Sigur că nu. De ce? Tu regreţi?

El se juca cu un băţ, desenând pe nisip.

— Nu, zise. Dar trebuie să decidem asupra unor lucruri. Sper că fără ajutorul avocaţilor.

— Ce lucruri?

— Vizitele, pensia alimentară…

— Nu e nevoie de pensie alimentară, spuse Jessica repede.

— Sunt sigur că nu e nevoie, răspunse sarcastic. Dar e fiul meu şi intenţionez să dau aceşti bani, fie că vrei sau nu. Pune-i în bancă, fă ce vrei cu ei.

— Te rog, nu interpreta greşit tot ce spun. E atât de greu, nu vreau să ne certăm tot timpul. Am crezut că după ziua de astăzi…

— Ce? Că o vom lua de la capăt, de unde rămăsesem?

Ea se ridică. Liniştea zilei se dusese. Nu înţelegea de ce se schimbase el atât de brusc.

— De ce, dintr-odată, eşti furios şi crud?

Diego nu-i răspunse. Părea preocupat să-l găsească pe Tommy.

Nu ştia de ce se înfuriase. Acum voia mai mult. Voia cei patru ani pierduţi. Voia de la Jessica mai mult decât era dispusă să dea.

— Aş vrea să ne înţelegem, Diego. Înţeleg că eşti furios. Nu te-aş învinovăţi nici dacă m-ai urî.

— Nu te urăsc, murmură el.

— Ai ceea ce ai dorit. Tommy ştie că îi eşti tată şi dacă eşti dezamăgit de reacţia lui…

— Nu sunt dezamăgit. Ştiu că e nevoie de timp ca să se obişnuiască şi să înţeleagă ce înseamnă asta.

— Atunci, nu-m putea să ne purtăm civilizat unul cu celălalt? Măcar de dragul lui Tommy?

Un tunet îi întrerupse. Diego se uită la cer. Nu era nici urmă de nor. Dar în partea aceasta a Texasului o furtună se poate stârni din senin.

— Mă duc după Tommy, zise Diego.

Jessica începu să strângă. Se uită şi ea la cer. La vest era întunecat.

Furtuna le îngădui să ajungă la adăpost. Nu era niciun strop de ploaie, doar vânt, fulgere şi tunete. Intrară în grajd. Caii erau neliniştiţi.

— Ar fi mai bine să rămânem aici pentru un timp, zise Diego. Până mai trec fulgerele.

Tommy adormise în braţele lui.

— O să-l aşez pe patul de companie din spate.

Era timpul cinei şi nu mai era nimeni în grajd.

— O să am eu grijă de cai, zise Jessica.

Îi linişti cum putu, deşi părea inutil. Se foiau speriaţi.

— O furtună puternică.

Diego era în spatele ei.

— Sper că tata nu este îngrijorat. Ar trebui să mă duc în casă.

— Nu. Aşteptăm să mai treacă.

Îi luă mâna.

— Jessica, îmi pare rău pentru comportamentul meu. Nu avea nicio legătură cu tine.

— Înţeleg. Minţea, bineînţeles, dar prefera să mintă decât să se certe din nou.

Îi mângâie faţa, ghicindu-i trăsăturile în întuneric.

— Mă bucur că am ieşit cu Tommy astăzi.

— Şi eu.

— Astăzi a fost ultima zi în care ne-am putut mişca liber. Dar nu va dura mult.

— Ştiu.

— Pentru mine, e o situaţie năucitoare. Niciodată n-am păzit un cunoscut, pe cineva la care ţin. Îmi dă o stare de nervozitate.

— Ţi-e teamă pentru Tommy.

Îşi apropie faţa de a ei, încercând să-i vadă ochii.

— Ştii bine ce vreau să spun, Jess.

Fără să vrea, lacrimile îi inundară ochii. Se lupta cu ele de câteva ore.

— Nu ştiu de ce plâng. Nu-mi da atenţie.

— Jess, murmură.

Îi simţea durerea din voce. Nu era pentru prima oară când observa asta, în ultimele zile. Şi ştia că nu se preface. Îl emoţiona durerea ei.

O luă în braţe şi îi şterse lacrimile de pe obraji. Îi mângâie părul. Îi trase capul la pieptul lui.

— A fost greu pentru noi toţi.

Se simţea atât de mică în braţele lui, atât de delicată. Şi atât de bine. Părul ei mirosea a soare şi a vânt, dar astăzi îl atrăgea mai mult decât asta. Era acea scânteie între ei. Ardeau doar privindu-se. Dorinţa îi consuma.

Jessica se surprinse pe sine. Se agăţă de el.

— Dacă am spus ceva mai devreme, care te-a supărat.

— Nu.

Mâinile îi mângâiau curba delicată a spatelui. Îşi aminti cum îl sărutase cu o seară în urmă. Dacă se va retrage şi acum?

Îi luă capul în mâini şi o privi.

— Atunci de ce ai plâns?

— Nu ştiu… ai fost drăguţ cu mine.

— Jessie…

O luă în braţe, acoperindu-i gura. Îi simţi mâinile

mângâindu-i ceafa, răsfirându-i părul.

Furtuna răvăşea împrejurimile, nu mai exista nimic. Doar ei doi şi bucuria de a fi împreună.

O săruta cu nesaţ, ca şi cum nu se putea sătura. O înlănţui şi o împinse până când îi lipi spatele de un stâlp. Mâinile îi alunecau înnebunite.

Dar un sunet familiar îi atrase atenţia.

— Mami.

Încet Jessica se desprinse din îmbrăţişare.

— E Tommy, şopti cu vocea tremurând. Se lipi de el încercând să se liniştească.

— Trebuie să mă duc la el.

Diego o sărută.

— Ştiu. Du-te. O să se sperie dacă nu ne vede. Rămas singur se întrebă dacă era bine ceea ce se întâmpla între ei. Se lăsa prins din nou într-o poveste despre care nu ştia cum se va sfârşi.

Dar ştia că de data asta nu ar mai putea încerca s-o uite. Încercase, fără succes, în ultimii cinci ani. Nu voia s-o ia de la capăt.

Capitolul 11

Înainte de a intra în casă, Diego îi promise lui Tommy că va veni să-i citească o poveste înainte de culcare.

Toţi ai casei se bucurară să-i vadă teferi şi sănătoşi.

Diego îl puse pe Tommy jos şi Roşie îl luă de mână.

— Am fost atât de îngrijoraţi pentru voi. Îi întinse lui Diego o hârtie. Căpitanul tău a sunat şi ţi-a lăsat un mesaj.

Roşie îl conduse pe Tommy în bucătărie. Aruncă o privire peste umăr la cei doi rămaşi în întunericul holului şi zâmbi ca şi cum ar fi ştiut un secret.

Stânjeneala domnea în atmosferă. Jessica ar fi vrut ca el s-o ia în braţe. Dorea să simtă din nou pasiunea împărtăşită. Fuseseră cinci ani lungi şi plini de singurătate. Existaseră momente în care se întrebase dacă se va mai dărui vreodată cuiva.

Aşteptă cel mai mic semn din partea lui că ar dori s-o îmbrăţişeze.

— Căpitanul spune că Colby este arestat. Şi totul e în

regulă. Trebuie să verific tot echipamentul. S-ar putea ca din pricina furtunii să fi apărut scurtcircuite.

— Şi Tommy?

— O să mă întorc la timp ca să-i citesc.

Cum putea fi atât de protocolar după ceea ce se întâmplase între ei în grajd?

Acum, când ştia cât de mult îl dorea, de ce dădea înapoi?

El o privea în umbra holului.

— Ei bine, trebuie să muncesc.

— Şi cina?

— O să iau un sandviş. Mănâncă, nu mă aştepta.

Plecă şi o lăsă singură, incapabilă să înţeleagă ce se întâmplase între ei.

Trecu prin faţa biroului şi văzându-l singur pe tatăl ei, intră. Îi spuse că totul e în regulă. Dar nu rămase mai mult. Nu voia să vorbească cu el. De fapt, nu voia să vorbească cu nimeni.

Mai târziu ciocăni la uşa lui Diego. Voia să vadă dacă s-a întors. Dar camera era goală şi întunecată. Văzând lumină în camera lui Tommy se gândi că el e deja acolo şi-i citeşte povestea.

În cameră, Roşie stătea la capul patului citind dintr-o carte. Tommy adormise deja.

— Tocmai a adormit.

— Era epuizat.

— Mai ai nevoie de mine?

— Nu. Rămân cu el până vine Diego.

Spera că vocea îi sună nonşalant când întrebă:

— Diego a fost aici mai devreme? I-a citit lui Tommy?

— Nu. Nu l-am văzut.

— Bine. Noapte bună şi mulţumesc că ai rămas atât de târziu.

Ceva probabil intervenise, ceva care-l împiedicase să-şi ţină promisiunea.

Câteva minute mai târziu apăru şi el. Îşi scoase tocul pistolului.

— Băiatul a adormit?

Cuvintele lui o înfuriară.

— „Băiatul”, cum îl numeşti, a adormit.

El trecu pe lângă ea, se aşeză lângă Tommy şi-l înveli.

— Cum ai putut? În ziua în care află că eşti tatăl lui, îl dezamăgeşti.

Diego se întoarse rapid către ea. O luă de braţ şi o scoase din cameră.

— Eşti furioasă pentru că n-am venit la timp. Să-i citesc?

— Ai promis.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jessica, e doar o poveste. În viaţă va suferi dezamăgiri mai mari ca aceasta. Furtuna a provocat un adevărat dezastru în circuite. O să-i explic mâine.

— Sigur. O explicaţie va îndrepta lucrurile.

— E mai bine decât să-l răsfeţi.

— Aşa cum am fost eu.

— Tu ai spus-o.

Plecă de lângă ea.

— Credeam că te cunosc. Dar nu sunt sigură că te-am cunoscut vreodată.

— Ce vrei de la mine, Jessica?

Se postă în faţa ei, aşteptând un răspuns. Printre dinţi, continuă.

— Vrei să fiu tatăl lui Tommy, acum? Pentru că nu mă prind. Şi pentru tine? Prietenul, protectorul tău? Sau vrei mai mult?

O apucă de braţe şi o ridică până la nivelul ochilor lui.

— Te joci, Jess. Vrei să vezi cum e cu băiatul sărac din partea rău famată a oraşului.

— Cum poţi să spui aşa ceva?

Se uită în ochii lui. O durea fiecare parte a corpului. Tremura. Vârfurile picioarelor ei abia atingeau podeaua. Furia dintre ei creştea cu fiecare secundă. Neputând suporta, Jessica izbucni în plâns:

— Dă-mi drumul!

Îi dădu drumul şi îi făcu loc să treacă. Auzi uşa de la

camera ei închizându-se.

Încă o dată reuşise s-o facă să plângă. Obosit se aşează pe marginea patului, neştiind ce să facă. Gândul că ea plânge dincolo de uşă, singură, îl înnebunea.

Jessica plângea. Pentru dragostea lor de copii, care acum dispăruse, pentru toţi anii în care fusese singură. Încercase să-şi continue viaţa dar niciunul dintre cei care îi făcuseră curte nu erau ca el. Iar acum nici el nu mai era acelaşi. Şi plânse şi pentru schimbarea aceasta care o lua pe nepregătite. Îşi făcuse, din nou, atâtea speranţe.

Diego privea înmărmurit uşa închisă. În cele din urmă se apropie de uşă.

— Jess, deschide.

— Pleacă! Vocea îi era înecată de lacrimi.

— Jessica! Plângi?

— Nu. Lasă-mă în pace!

Ştia că minte. Îi venea să se plesnească singur. Nu dorise s-o facă să plângă. Ar fi vrut să spargă uşa şi s-o oblige să-l asculte. Dar era mai bine să se potolească. Pentru că în acest moment nu ştia pe cine este mai supărat, pe ea sau pe el însuşi.

Era imposibil să mai poarte o conversaţie normală.

Jessica se îmbrăca. Avea nevoie să iasă din casă, să fie singură. Se săturase să fie privită tot timpul. Toţi ai casei aşteptau marea decizie. Şi nu putea spune nimănui că timpul romantismului pentru ea şi Diego s-a dus. Nu puteau discuta fără să-şi scoată ochii.

Zâmbi când îşi imagină cum ar reacţiona dacă ar şti ce are de gând să facă. Dar nu-i păsa. Era stăpână pe propriile ei acte. Trecu prin bucătărie. Băgă în buzunare câte ceva de mâncare. Nu ştia ce-i va spune paznicului de la poarta principală. Va inventa ceva pe moment.

În grajd îşi înşeuă calul. Merse cu el de căpăstru până la poarta principală. Poliţistul care asigura paza se îndreptă către telefon când o văzu. Înainte ca el să apuce să-l sune pe Diego, ea îi spuse:

— Ştie că ies. Nu-l deranja. Doarme.

Paznicul o privi contrariat.

— A spus că nimeni nu mai iese. Vom intra în perioada de protecţie totală. Nu o putem asigura decât pe teritoriul fermei.

— Da, ştiu. I-am spus lui Diego că mă voi întoarce în câteva ore. Văzându-l nehotărât, adăugă:

— Dacă vrei să-l trezeşti, poţi să-l suni.

— Sigur vă întoarceţi în câteva ore?

— Sigur. Şi zâmbi.

Lăsă calul să-şi aleagă ritmul. Era nerăbdător să se bucure de spaţiul liber din faţa sa. Şi galopul lui îi făcea bine şi ei. Tensiunea dispărea încetul cu încetul.

Soarele apăru la orizont. Jessica iubea priveliştea aceasta. Zorile apăreau în culori delicate. Se îndepărtase de casă. Privea în jur cu nesaţ, ca şi cum n-ar mai fi fost în aer liber de multă vreme.

Îşi petrecu astfel toată ziua. Ocoli capcanele pentru animale, dar în rest lăsă frâu liber calului.

Se opri pe malul râului. Îl legă pe Cowpoke de o creangă. Îşi udă faţa. Gândurile îi erau mai clare acum.

— E timpul să ne întoarcem, Cowpoke. Calul întoarse capul pentru un moment. „Nu are rost să fug. Trebuie să înfrunt situaţia. Îi voi spune ce simt. Cel puţin lucrurile vor fi clare. După asta poate face ce vrea”.

Simţi că i s-a luat o mare greutate de pe umeri.

Îşi strânse lucrurile şi dezlegă calul. Stătuse mai mult decât intenţionase. Probabil se întrebau unde e.

Încălecă, dar înainte de a fi în şa, o pasăre îşi luă zborul din copac. La auzul zgomotului calul se ridică în două picioare, aruncând-o pe Jessica la pământ. Nu mai avu timp să-i prindă căpăstrul. Cowpoke se hotărî brusc să se bucure de libertate.

Rămasă singură îşi dădu seama că se rănise la picior. Nu era nimic grav, îşi putea da singură seama, dar o durea.

— Mai rău ca o orăşeancă.

Vorbea singură. Nu-i era teamă, dar va ajunge acasă mai târziu decât prevăzuse.

— O să se întoarcă.

Încerca să se încurajeze singură. Dar nu credea cu

adevărat.

Îşi trase piciorul rănit. Se aşează mai bine, privind în jur. Calul nu se vedea nicăieri. Căută în buzunarul jachetei şi găsi nişte chibrituri. Adună crenguţele care erau în apropiere şi aprinse un foc.

— Nu pot face nimic decât să stau şi să aştept.

Privea în jur, ascultând cu atenţie, sperând să apară Cowpoke.

Capitolul 12

Când Diego află că Jessica a părăsit ferma se înfurie. Ar fi trebuit să rezolve lucrurile între ei ieri noapte. Diego se învinovăţea pentru toate. Dacă dorea ca între ei să se limpezească odată situaţia, trebuia să uite trecutul şi să aibă încredere în ea.

— Vrei s-o căutăm? întrebă Hank.

— Nu. O să se întoarcă singură.

Dar când văzu că trece de amiază şi ea nu apare, începu să se îngrijoreze. Mergea tăcut, privind tot timpul spre poartă. Oamenii lui îi observară neliniştea. Când Diego Serrat era atât de tăcut, era semn rău.

— Jur, spuse Roşie, bărbatul acesta e ca un vulcan gata să erupă.

Hank luă un binoclu. Cel puţin nu-i stătea în cale. Din fericire se zărea ceva.

— Uite, se mişcă ceva. Probabil un călăreţ.

Aşteptând să se apropie, Diego se gândea la toate lucrurile pe care le va spune sau pe care ar fi bine să se abţină să le spună. Nu se hotărâse încă.

Când însă se uită prin binoclu uită de toate. Cowpoke se întorcea singur. Într-o secundă părăsi postul de observaţie. Hank anunţă prin staţie:

— Pregătiţi-i un cal lui Diego.

Ştia unde s-a dus. Cu ani în urmă îi arătase acel loc. Locul ei preferat. Locul unde mergea când era tristă şi necăjită. În mod sigur timpul nu schimbase asta.

Din fericire nu se înşelase. Văzu de departe focul de tabără. Era o fată isteaţă.

Auzind zgomot, Jessica se întoarse bucuroasă.

— Cowpoke! Frumosule, te-ai întors!

— Cu puţin ajutor. Diego descălecă.

— Diego!

Văzu dintr-o privire că e teafără. Ar fi vrut s-o ia în braţe şi s-o acopere cu sărutări. Dar după noaptea trecută era sigur că Jessica nici nu voia să audă de aşa ceva. Prin urmare se comportă ca şi cum acesta ar fi fost lucrul cel mai firesc pe lume. Îşi legă calul de o creangă.

Jessica observă că era obosit.

— Te simţi bine? întrebă el, oprindu-se la o distanţă apreciabilă.

— Da. Îi explică în câteva cuvinte cum fugise Cowpoke.

Privindu-l, uită de noaptea trecută şi cât de mult o rănise. Uită cum fugise ca să fie singură. Îl iubea.

Încercă să se ridice şi se sprijini de o creangă. Văzu surpriza din ochii lui. Într-o clipă fu lângă ea, s-o ajute.

O luă în braţe şi o sărută. Şi îi simţi disperarea. Când, în sfârşit, se despărţiră, abia respirau.

— Femeie, şopti el, am înnebunit de frică.

— Nu mă linguşi!

— Nu asta intenţionez, dar…

— Ssst…

Îl sărută şi Jessica.

— Nu vreau să mă mai gândesc la altceva. Uitase cum o respinsese. Nu se putea gândi decât la el. Era aici şi îl dorea.

Diego se retrase un pas şi o privi în ochi.

— Eşti la fel de schimbătoare ca şi vremea.

— Am avut toată ziua la dispoziţie. M-am gândit. Diego închise ochii. O dorea cu disperare. Dar călcau pe nisipuri mişcătoare. O ajută să se aşeze, oprindu-i cu un gest mângâierile. Se aşeză pe o piatră şi o privi. În lumina focului era mai frumoasă decât îşi amintea.

— Te holbezi la mine.

— Eşti frumoasă. Chiar mai frumoasă decât erai în adolescenţă.

— Dar? Ochii îi zâmbeau. Calmă îi spuse: M-am

gândit toată ziua. A fost o vreme când aveam încredere unul în celălalt. Asta m-a durut cel mai mult. Că ţi-ai pierdut încrederea în mine.

— Ştiu, spuse Diego gânditor.

— Te-am rănit, dar n-a fost vina mea. Sau a ta.

Încercă să se apropie de el dar privirea lui o opri.

— Spune-mi.

— M-am schimbat, Jess. Nu sunt cel care eram odată Şi asta nu are legătură cu trecutul nostru.

— Ce vrei să spui? întrebă Jessica ţinându-şi respiraţia. Se pregătea să-i spună că se vor despărţi definitiv?

— În parte datorită slujbei mele, văd lucruri despre care nu se poate vorbi. Sunt în contact direct cu oameni de cea mai joasă speţă. Asta te schimbă. Am învăţat că mă pot încrede doar în mine. Nu mi-e uşor…

— Nu-mi pasă. Putem îndrepta asta în timp. Te vreau, Diego. Eşti singurul bărbat pe care îl vreau.

El dădu din cap. Ochii îi erau plini de tristeţe.

— Lucrurile vor fi diferite de data asta.

Jessica nu voia să-l implore, dar dacă nu avea încotro…

Înainte să spună ceva el o opri. Îi puse un deget pe buze.

— Nu. Nu face promisiuni pe care nu le vei putea respecta. Nu mai suntem un băiat şi o fată. Şi indiferent de cât de mult am vrea, nu îi mai putem aduce înapoi.

— Ţi-e frică.

El râse.

— Da. Mi-e frică.

Nu îl condamna. Se arsese o dată şi acum se păzea. Şi între ei va fi întotdeauna Tommy. Dar ea voia mai mult. Îl voia şi pe el. Pentru totdeauna. Voia o familie. Totuşi

nu zise nimic. Îl va lăsa pe el să hotărască.

— Înţeleg, şopti.

— Îmi pare rău, Jess.

Jessica îi zâmbi.

— Ajută-mă să încalec. Trebuie să fie teribil de

îngrijoraţi.

— Jess.

— Nu, serios, înţeleg. Îi luă mâna. Orice va fi, va fi bine.

Capitolul 13

Jessica luă masa în bucătărie. Era nerăbdătoare să-l vadă pe Tommy. Ultimele zile le petrecuse, în exclusivitate, cu tatăl lui. Auzi paşi şi se întoarse. Tatăl ei şi Tommy erau în prag, ţinându-se de mână.

— Ce puneţi la cale?

— Îmi petrec seara cu bunicul. Ne uităm la tv.

— Serios? Ce anume veţi vedea? Vă pot însoţi.

— Oh, nu cred că vrei să faci asta. Tatăl ei era misterios. Şi se amuza de ceva ce ei îi scăpa. De ce nu te duci în camera ta? O să înţelegi.

Jessica urcă imediat, curioasă. Totul părea în regulă. Nu observă nicio schimbare. Dar ceva sclipea pe pat. Aprinse lumina. O rochie verde era întinsă de-a lungul cuverturii.

— Sunt sigur că e mărimea ta.

Se întoarse şi îl văzu pe Diego rezemat de tocul uşii. Era îmbrăcat într-un costum negru, de seară. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată în altceva decât în jeanşi.

— Ce-i asta?

— Te invit la cină.

— Dar abia…

— În curte.

Jessica rămase fără cuvinte. Îşi dădu seama că trebuie să se schimbe. Şi să înceteze să se mai mire. Se va bucura de seara asta, cu toate surprizele ei.

În centrul curţii, lângă o fântână arteziană, era aşezată o masă pentru două persoane. Lumânarea tremura din pricina vântului, împrăştiind umbre peste masă.

Se întoarse spre el.

— Nu ştiu ce să spun.

— Nu spune nimic. Îi trase scaunul şi o ajută să se aşeze. Vreau doar să te bucuri de seara asta.

Undeva, în spate, se auzea o muzică spaniolă. Ar fi vrut să vadă cine cântă. Dar era parte a aranjamentului lui, aşa că renunţă.

Diego se aşează. Privea mulţumit expresia surprinsă de pe faţa ei.

— M-am gândit că ne-ar fi mai uşor să vorbim dacă am fi singuri. Într-un fel s-o luăm de la capăt. Să ne cunoaştem. Să aflăm cine suntem astăzi.

Jessica era copleşită. Mâinile îi tremurau, încleştate în poala rochiei.

— Sună bine.

El scoase sticla de şampanie şi turnă în pahare. Ridică paharul.

— Pentru un nou început.

În ochi i se citea regretul pentru cele întâmplate. Jessica reuşi să dea din cap, în semn de aprobare.

— Jessica, am greşit mult. Nu asta am vrut; certuri, neînţelegeri, lacrimi. Dumnezeule, nu pot suporta să te văd plângând.

— Îmi pare rău. Eu…

— Nu. Este vina mea.

Nu ştia ce să spună. Nu-i venea să creadă ce aude sau felul în care o privea Diego.

— Ce spui? Crezi că e posibil să uităm trecutul, şi să mergem mai departe?

— Dar aş vrea să ştiu ce înseamnă asta. Vom fi prieteni?

— Şi nu numai. Ştim amândoi ce simţim. Şi ştii cât de mult te doresc. Dar poate că ai dreptate. Nu-mi vine să cred că spun asta. Poate trebuie să ne cunoaştem mai bine înainte de a merge mai departe.

Ea sorbi din şampanie şi îl privi cu ochii verzi, strălucitori, peste buza paharului.

— Dacă mă mai priveşti aşa, toată bunăvoinţa mea o să dispară şi…

Râse şi îşi puse paharul pe masă.

— Nu vreau să fiu o tentaţie.

— Mincinoaso!

Jessica îl privi în ochi şi el îi luă mâna.

— Jess, crezi că am putea reuşi?

— Pentru Tommy putem face orice.

— Dar şi pentru noi, Jess. Şi sincer, nu ştim cum se va încheia. S-ar putea să ne despărţim în cele din uemă. Poate ne vom urî.

— Nu cred asta.

— Dar vreau să încercăm. Nu vreau să ne petrecem restul vieţii întrebându-ne ce s-ar fi întâmplat dacă…

— OK. Seara e minunată, Diego. Şi cred că meritătm o a doua şansă. Dar înainte de a termina discuţia… îi zâmbi… şi a trece la cină, trebuie să-ţi spun ceva.

Îl privi serios. Totul era bine dar ea trebuia să meargă până la capăt.

— Îmi pare rău pentru ce am făcut. Vreau să mă ierţi.

Ochii lui îi promiteau chiar mai mult.

După cină, Diego o conduse pe Jessica până în camera ei. Îi spuse noapte bună la uşă şi o sărută.

Capitolul 14

Pentru Jessica zilele următoare fură neaşteptat de liniştite. Tommy îşi petrecea majoritatea timpului cu bunicul lui.

Diego părea distant dar Jessica simţea legătura care se stabilea între ei. Căpătase un prieten, cineva căruia să-i vorbească.

Uneori, seara, Diego se întorcea foarte obosit. Petreceau ore în şir stând pe balcon. Ascultau zgomotele obişnuite ale fermei şi priveau cerul.

Puteau vorbi despre absolut orice.

Într-o seară, la cină, Frank readuse în discuţie motivul pentru care nu puteau încă părăsi ferma.

— Ce mai ştii de Colby?

— Va fi audiat luni. Până atunci vom afla mai multe. Dacă îi va fi refuzată eliberarea pe cauţiune, ne vom relaxa un pic. Dacă nu…

— Şi şefii tăi ce au hotărât? Tu şi oamenii tăi rămâneţi aici pe tot parcursul procesului?

Diego dădu din umeri.

— Probabil o să mai reducem numărul poliţiştilor dispuşi în paza fermei. Dar putem obţine un proces rapid. Vei depune mărturie şi în câteva luni se termină.

— Dacă avocaţii lui nu vor tergiversa, spuse Frank.

— Nu cred. Judecător este Ambrose. E unul din cei mai duri judecători din Texas.

Frank părea mai uşurat. Explicaţia lui Diego îl mulţumise.

— Bine. Tot ce vreau acum este să depăşim acest moment şi să ne vedem de vieţile noastre.

— Amin, spuse Diego, şi ridică ceaşca de cafea.

Se uită la Jessica, dar ea îi ocoli privirea. Nu suporta să se gândească la plecarea lui. Acum că se întorsese în viaţa ei, ar fi vrut să şi rămână.

Dar în seara aceasta, nu se va mai gândi la nimic. Se va bucura doar de o seară liniştită cu familia ei.

Luni, Diego veni dis-de-dimineaţă în camera ei şi îi spuse că merge la El Paso pentru audiere.

— Oamenii mei sunt la posturi. În cazul în care le scapă ceva, nu vorbeşti cu nimeni decât dacă îl cunoşti personal.

— Da, domnule.

Stăteau aproape unul de celălalt. Jessica îl încheie la un nasture. Mâinile i se încleştară în materialul cămăşii, îl trase mai aproape de ea şi se sărutară îndelung.

— Îmi pare rău că trebuie să plec.

— Totul va fi bine în lipsa ta. Nu fi îngrijorat.

— Mă întorc cât pot de repede.

Diego părăsi ferma şi se îndreptă spre El Paso. Traficul nu era aglomerat. Era bine, căci nu s-ar fi putut concentra. Se gândea la Jessica şi cum se despărţiseră.

Dragostea Jessicăi şi prezenţa lui Tommy îi schimbaseră viaţa. Îşi dorea o familie şi ei erau familia lui. Tommy îl iubea. Îl iubise încă înainte de a afla că e tatăl lui. Iar în ochii Jessicăi văzuse acelaşi lucru. Şi începea să creadă că îl vrea pentru ceea ce este, indiferentă la prejudecăţi. Acum îşi dorea să îndepărteze tristeţea din ochii ei pentru totdeauna.

După ce plecă Diego, Jessica nu se putu gândi la nimic altceva decât la sărutul lui.

Îşi petrecu o parte din timp amintindu-şi de vremuri trecute.

Apoi, cu un suspin, îşi impuse să se întoarcă la lucru. Tommy se foia între camera sa şi biroul ei. În cele din urmă îşi fixă cartierul general pe ziua aceea în curtea interioară.

— Doamnă McLean, este un bărbat la poartă care spune că vă cunoaşte şi vrea să vă vorbească.

Jessica se încruntă. Îşi aminti de avertismentul lui Diego.

— Cine e?

— Spune că numele lui e Red Ogle. Zice că a mai lucrat pentru dumneavoastră acum câţiva ani. Îşi aminteşte că i-aţi promis o slujbă temporară pe timpul verii când se va întoarce din New Mexico.

Jessica respiră uşurată şi zâmbi.

— Da. A lucrat pentru noi de mai multe ori. Lasă-l să intre.

Peste câteva minute Red Ogle intră în cameră. Era un bărbat înalt, trecut de patruzeci de ani, dar arăta mai bătrân. Îşi scoase pălăria şi-i întinse mâna.

— Bună, Red. Mă bucur să te revăd. Cum a fost în New Mexico?

— Mai cald decât în iad. N-a plouat de mult. O slujbă e din ce în ce mai greu de găsit.

— Întotdeauna ai făcut treabă bună. Dacă vrei o slujbă poţi începe de azi. Ştii ce ai de făcut.

El arătă spre curtea interioară.

— Băiatul dumneavoastră a crescut.

— Da.

— Ce-i cu atâta pază?

— Am avut câteva probleme. Nişte spărgători. Am angajat mai mulţi oameni pentru pază.

— Arată ciudat. Parcă ar fi poliţişti. Dar nu e treaba mea. N-am vrut să mă amestec.

— E în regulă, Red. Anunţă-mă dacă ai nevoie de ceva.

— Mulţumesc mult, miss McLean.

Îl privi cum iese, întrebându-se de ce, brusc, nu-i mai place. Sau poate că nu din vina lui. Era ea foarte stresată. Abia aştepta să se întoarcă Diego.

Privi pe fereastră. Tommy se juca.

Peste câteva minute, îşi ridică ochii de pe hârtiile pe care le citea şi se uită spre Tommy. Dar nu-l mai văzu. Se ridică de la birou şi se apropie de fereastră ca să poată vedea mai bine. Copilul nu era acolo.

— Tommy? Ieşi în curte şi îl strigă din nou.

Apăru Roşie.

— Jessica, ce este?

— Era aici acum câteva minute. Dumnezeule… Red!

— Jessica tremura. Îi explică lui Rosie. Nu ştia de ce, dar credea că Red e vinovat de ceva.

— Calmează-te. Băiatul poate fi în bucătărie sau pe aici, pe undeva.

În clipa aceea apăru Diego. Când îl văzu, alergă la el. Îi explică repede ce se întâmplase.

— Ce-ai făcut? Nu pot să cred. După ce te-am avertizat să nu laşi pe nimeni să intre…

— Ai spus doar pe cei pe care-i cunosc.

Dar el nu o mai asculta. Părea că pentru o clipă nu ştie ce să facă.

— Ascultă-mă! îl cunoşteam pe acest om, Diego! Nu aveam de ce să-l bănuiesc.

— Cum îl cheamă? Şi descrie-mi-l puţin.

Diego îl anunţă pe Hank prin staţie şi sună la

Austin. Trebuia să verifice dacă Red apare pe listele celor cu cazier.

Hank îi anunţă că Red părăsise ferma imediat.

Jessica se aşeză pe un scaun. Îl auzea pe Diego vorbind la telefon.

— Are cazier. Ultima dată când a fost arestat lucra pentru Lamar Colby.

Jessica nu putea să răspundă. Nu înţelegea nimic. Dar nu putea să stea degeaba.

— Îl are pe Tommy. Dumnezeule, cred că e atât de

speriat.

Izbucni în plâns. Diego o ridică de pe scaun şi o luă în braţe.

— Nu e vina ta. Nu e vina nimănui. Nu aveai de unde să ştii. Mă auzi? Îmi pare rău pentru ce am spus mai devreme. N-ai greşit cu nimic.

Ea nu putea să vorbească. Tremura în braţele lui.

— O să-l găsim. Îţi promit.

Capitolul 15

După o jumătate de oră, ştiau cu certitudine că Tommy nu era în casă sau în împrejurimi.

Apoi sună telefonul. Frank McLean răspunse şi puse telefonul pe speaker. Mesajul era scurt şi la obiect.

— Am luat copilul, McLean. Nu va păţi nimic dacă vei face exact ce îţi spunem. Trebuie doar să uiţi de povestea asta cu mărturia împotriva lui Colby. Fă asta şi îţi vei primi înapoi nepotul teafăr şi sănătos. Ai înţeles?

— Da. Vocea lui Frank se frânse. Am înţeles.

— Sună imediat la procuratură. Spune-le că te-ai răzgândit. Spune-le că ţi-e frică. Şi că în fond nu ştii nimic. Nu ne pasă ce scuză găseşti. Şi nu te nelinişti, o să avem grijă să nu petreci nicio zi în închisoare. Vocea izbucni într-un râs forţat. De îndată ce-l vor elibera pe Colby, o să-ţi primeşti înapoi nepotul. A, şi dacă îl vrei înapoi, să nu spui nimănui despre asta. Fără poliţie, F.B.I., sau alte prostii.

— Bine, spuse Frank. Orice doriţi. Dar trebuie să-mi spuneţi unde.

— Nu trebuie să-ţi spunem nimic. Te mai sunăm noi.

Frank se uită la Diego aşteptând instrucţiuni, dar înainte ca acesta să apuce să spună ceva, convorbirea se întrerupse.

Jessica respiră adânc, ca şi cum ar fi vrut să-şi recapete vocea. Atâta vreme cât îl auzise pe răpitor vorbind, se simţise cumva aproape de Tommy. Dar acum era mai neajutorată decât fusese vreodată. Strângea în pumn micul soldăţel de plumb, pe care-l găsise în patio, cel cu care se jucase Tommy.

Se întoarse spre Diego şi văzu în ochii lui aceeaşi

teamă, aceeaşi nelinişte. Nu era mai puţin speriat decât ea.

Fără să se gândească îl luă în braţe, nu îi păsa că ceilalţi ar putea găsi gestul ei deplasat. Voia să se liniştească un pic, şi numai el o putea ajuta. Ştia că acelaşi lucru îl simte şi Diego.

— Avem un mic avantaj, spuse acesta fără să îi dea drumul. În mod evident, ei nu ştiu de prezenţa noastră aici, nici de măsurile de securitate.

— Red m-a întrebat ce e cu paza de la poartă, dar i-am spus că am avut nişte spargeri în ultima vreme.

— Ai făcut foarte bine. Îi sărută părul. Să sperăm că te-a crezut.

Hank intră. Diego îl privi, aşteptând să spună singur ce mai aflase.

— Tocmai au găsit maşina lui Ogle. Abandonată. Nu era nimeni în ea.

Diego dădu din cap. O privi pe Jessica în ochi ca şi cum ea ar fi putut completa informaţia. Era multă spaimă în ochii lui iar ea, paradoxal, se simţi îmbărbătată de această vulnerabilitate.

— Altceva, Hank?

— Se pare că au plecat cu doi cai, spre Sierra Diablos.

— Curând se întunecă şi nu vom mai putea folosi elicopterele.

— Mda, zise Hank. Se pare că au anticipat asta. De îndată ce vor ajunge pe munte, va fi imposibil să-i mai detectăm din aer. Şi, Diego… Hank ezită. Au găsit ceva la locul de unde au plecat cu caii.

— Ce? Vocea lui Diego abia se auzea.

— Un soldăţel de plumb.

Diego privi jucăria din mâna Jessicăi.

— Ticăloşii! Dacă îi fac ceva lui Tommy, jur că.

— Şefule, ai auzit ce am spus despre jucărie?

— Da, am auzit. Era a lui Tommy, Hank. Se juca cu soldăţeii înainte să dispară.

— Vrei să fac ceva anume?

— Nu. Rămâi pe poziţie.

Diego se întoarse spre Jessica.

— Plec după el. Dacă aşteptăm până mâine dimineaţă, vor avansa prea mult şi scad şansele să îi mai găsim. Cred că vrea să ajungă într-un anume loc pe munte, de unde să poată fi luat cu un elicopter sau cu un avion.

— Nu poţi să pleci singur. Îngrijorarea îşi făcu loc în ochii ei verzi.

— Dacă simt prezenţa poliţiei, pierdem şansa de a-l căpăta pe Tommy înapoi. O privi în ochi. Trebuie să fac asta, Jessica. E singura noastră şansă. Ai încredere în mine. Mă voi întoarce cu fiul nostru.

— Vin cu tine. Nu încerca să mă opreşti.

— Oh, nu! Asta nici măcar nu intră în discuţie. Nu vii nicăieri. Nu intenţionez să pun şi viaţa ta în pericol

— Vin. Trag la fel de bine ca şi tine. Şi, în caz că ai uitat, pot călări mai bine decât tine.

— Jessica, nu înţelegi? Nu contează dacă eşti capabilă sau nu, şi de ce. Nu poţi merge şi gata. Dacă ţi se întâmplă ceva?

— Şi dacă ţi se întâmplă ţie ceva?

— La naiba, Jess!

Frank McLean interveni.

— E mai bine să spui da. Ştii cât e de încăpăţânată. Şi eu cred că are dreptate. O să îţi fie de folos.

Diego îl privi nedumerit. Apoi se duse la uşa care dădea spre patio şi rămase tăcut câteva clipe.

— Bine, zise. Pregăteşte-te. Plecăm în douăzeci de minute. Dacă nu eşti gata, plec fără tine.

Jessica ştia că vorbeşte serios. Se întoarse şi ieşi. În trecere atinse braţul tatălui ei, în semn de mulţumire.

După douăzeci de minute îşi luau rămas-bun de la Frank McLean.

— Aşteptăm să îl aduceţi pe Tommy acasă. Frank îi întinse mâna lui Diego.

Jessica îşi văzuse tatăl plângând o singură dată, la moartea mamei ei. Acum, din nou, lacrimile îşi făceau loc în ochii unui bărbat atât de dur.

— Nu ştiu ce altceva să-ţi spun, îi zise lui Diego. Nu aş fi putut avea un ginere mai bun. Sau un tată mai bun pentru nepotul meu. Dacă cineva îl poate salva, acela eşti tu. Sunt mândru de tine.

Jessica murmură:

— Mulţumesc, tată.

Frank luă mâna Jessicăi şi o sărută.

— Te iubesc, fetiţo.

Se întoarse spre Diego.

— Ai grijă de fetiţa mea.

— O să fac tot ce-mi stă în puteri, domnule.

Jessica observă că Diego vrea să plece cât mai repede, aşa că porni prima. Aveau nevoie de aceste ultime cuvinte, în caz că se întâmpla ceva. Îl auzi pe tatăl ei spunând:

— Mergeţi, mergeţi. Se face târziu.

Caii îi aşteptau înşeuaţi, cu provizii. Şi cu câte o puşcă.

— Ai luat telefoanele celulare? întrebă Diego.

— Da. Şi baterii de rezervă.

Se opriră pentru un moment la poarta principală, unde îi aştepta Hank cu o hartă şi explicaţii despre locul unde fusese abandonată maşina.

— Urmele indică estul. Ei cunosc zona. Dar dacă o luaţi pe poteca asta, spuse arătând pe hartă, o să le intersectaţi drumul în cel mult treizeci de minute.

Diego aprobă şi luă harta. O privi o clipă pe Jessica în ochi şi porni în galop.

Merseră pe poteca arătată de Hank, sperând să se întâlnească la un moment dat cu răpitorii.

Inima Jessicăi era strânsă de spaimă. Dacă nu erau pe calea cea bună şi va trebui să se întoarcă, pierzând astfel timp preţios? Trebuiau să ajungă la poalele muntelui înainte de lăsarea serii.

Mai târziu, când Diego se opri, Jessica îşi ţinu respiraţia întrebându-se ce s-a întâmplat.

— Asta e.

Ea zâmbi când îi văzu expresia, a omului sigur de

sine, pentru că ştia că şi el avea aceleaşi temeri.

Îşi trase calul mai aproape, ca să poată vedea mai bine urmele.

— Sunt urme noi. Pe aici s-a trecut de curând. Ei sunt.

— Am câştigat timp luând-o pe scurtătură, dar mă întreb dacă nu era totuşi mai bine să pornim de unde au abandonat maşina. Am fi fost siguri că urmele sunt ale lor.

— Nu avem timp să ne îndoim acum. Trebuie să *credem* că suntem pe drumul cel bun.

O sărută tandru.

— Nu ai idee cât de mult înseamnă încurajarea ta.

— Am încredere în tine. Am încredere că ne vei găsi copilul.

— Cred că acesta e cel mai bun moment să-ţi spun că şi eu am încredere în tine. Am greşit atunci când te-am acuzat pentru greşelile tatălui tău. Şi chiar şi pentru greşelile mele. N-ar fi trebuit să plec atunci fără nicio explicaţie. Ar trebui să facem un pact. Indiferent ce se va întâmpla, vom rămâne împreună, vom trece prin toate împreună.

Câteva clipe Jessica nu putu vorbi. Se întrebă dacă el ştie cât sunt de importante pentru ea aceste cuvinte. Avea nevoie de încrederea lui.

Se înnoptase şi ei nu ajunseseră încă la poalele munţilor. În cele din urmă Diego se opri şi descălecă.

— Trebuie să înnoptăm aici, zise.

— Dar mai sunt numai câteva mile.

— S-a întunecat, iubito. Trebuie să ne oprim. Dacă mai mergem, am putea pierde urmele. Şi nu putem risca asta.

Îşi dădu seama că şi el ar fi vrut să continue, dar era evident că n-ar fi fost de niciun folos.

— Ai dreptate. Descălecă. O durea fiecare muşchi. În mod categoric, ai dreptate, zise întinzându-se.

Diego îi întinse sacii de dormit şi geanta cu provizii. Legă caii de un copac.

Diego tocmai adormise, când un zgomot îl trezi.

Aşteptă nemişcat un moment, apoi înţelese că zgomotul venea de la Jessica. Încerca să-l ascundă, plângând înăbuşit. Stătea ghemuită în sacul de dormit, cu mâinile la gură. Umerii îi tremurau.

— Jess?

Jessica rămase nemişcată, ţinându-şi respiraţia. Ar fi vrut să fie puternică, nu dorea ca el s-o vadă plângând astfel.

Diego o luă în braţe şi o trase mai aproape.

— Iubito, ce e? Spune-mi.

— Mă simt atât de pierdută. Ca şi cum lumea s-ar fi oprit, şi totul ar fi mort. Îl văd tot timpul, Diego. Îi văd faţa şi îi simt spaima.

Diego îi mângâie părul şi încercă s-o liniştească.

— Plângi. O să te răcoreşti. La naiba, şi eu aş vrea să plâng.

În braţele lui se simţea mai bine. Putea să creadă că încă nu e totul pierdut. Adormi epuizată de emoţie şi efortul de peste zi.

Când Jessica se trezi a doua zi, era singură. Abia se luminase dar soarele era deja sus. Întoarse capul şi îl văzu pe Diego pregătind cafeaua lângă un foc mic. Zâmbi. Pentru o clipă uită de ce erau aici şi se simţi fericită. Dar zâmbetul îi dispăru brusc.

Strânse repede sacii de dormit.

— Bună dimineaţa. M-am gândit că o să ne prindă bine, zise Diego întinzându-i cafeaua.

— Crezi că o să-i ajungem din urmă astăzi?

— Îi ajungem. Prezenţa unui copil mic le îngreunează drumul. Cum te simţi?

— Aş fi putut zice minunat, dar nu mi-o permit împrejurările.

— Bea-ţi cafeaua în linişte, strâng eu restul.

Jessica îl privi îndreptându-se către cai şi se rugă ca ziua să se termine cu bine.

Capitolul 16

Când soarele ajunsese deasupra munţilor, ei înaintau cu greu prin pădure, mergând la pas. Încercau să ajungă la

poteca pe care merseseră răpitorii.

— Ştii poteca aceasta, Jess? o întrebă Diego, întorcându-se în şa.

— Nu, dar sunt sigură că nu mai suntem pe vreo proprietate privată. Am intrat în spaţiul public.

Diego o ascultă gânditor, apoi îşi scoase telefonul celular şi îl sună pe Hank, la fermă.

— Am ajuns la o potecă des folosită, în partea de nord a muntelui. Întreabă-l pe domnul McLean dacă o ştie.

— Spune că duce la o cabană veche, abandonată. Acum este în proprietatea guvernului, dar pe vremuri era folosită de fermieri. Voi ce faceţi? Aţi descoperit ceva?

— Cred că Ogle a înnoptat la cabana despre care mi-ai spus. Probabil aşteaptă un elicopter. Domnul McLean a mai primit vreun telefon?

— Nu, nimic. Vrei să trimit elicopterul cu întăriri?

— Nu, spuse Diego ferm. Nu vreau să-l sperii. Dacă Ogle este singur, mă descurc.

— Să sperăm că e singur, adăugă Hank. Îl poţi termina repede.

Diego închise şi-i spuse Jessică I în câteva cuvinte ce aflase.

— Îmi amintesc că am auzit vorbindu-se despre o potecă ce duce la o cabană, în munţi. Fermierii o foloseau în verile foarte călduroase, atunci când erau nevoiţi să urce turmele pe munte. Nu cred că e prea departe.

— Ţi-e foame? o întrebă el.

— Mor de foame. Dar mai pot răbda.

— O să ne oprim pentru cinci minute. Ne odihnim şi noi, lăsăm şi caii să respire, şi mâncăm ce a mai rămas. Cinci minute nu înseamnă prea mult.

Cele cinci minute fură o adevărată minune pentru Jessica. Acum se putea odihni în braţele lui Diego, şi asta era singura formă de odihnă pe care şi-o putea imagina.

— Doar de atât am nevoie, de cinci minute cu tine, spuse Diego.

— Şi eu la fel. Ochii îi scăpărau de fericire.

Dar nu aveau la dispoziţie mai mult de cinci minute.

Strânseră în grabă şi plecară.

Pe la jumătatea dimineţii drumul intră într-o pantă mai uşoară, semn că se apropiau de cabană. Diego îi făcu semn să încetinească. Îndată ce zări cabana, descălecă şi legă calul de un copac. Jessica făcu acelaşi lucru. Scoase puşca din tocul ei, şi căută muniţia în geantă.

Se apropie de Diego şi-i întinse o cutie cu cartuşe. Acesta îi făcu semn s-o ia la stânga, în timp ce el o luă spre dreapta.

Inima Jessicăi bătea cu putere. Simţea că nu mai poate respira. Pentru o clipă se temu că o să leşine.

— Trebuie să îl găsim pe Tommy, murmură strângând din dinţi. Pot să fac asta. Trebuie să pot.

Se uită spre Diego. El îi făcu semn să meargă înainte.

Ajunseră în spatele cabanei. Nu existau ferestre, şi un firicel subţire de fum ieşea pe horn. Mirosea a şuncă prăjită.

Diego îi făcu semn să privească spre poieniţa din spatele cabanei, unde erau legaţi doi cai. În spatele cabanei era un spaţiu deschis, suficient pentru ca un elicopter să poată ateriza. Se părea că Diego avusese dreptate. Ogle aştepta pe cineva să-i ia de acolo.

Timpul le era limitat. Nu puteau aştepta ajutoare. Văzându-l pe Diego îndreptându-se spre casă

Jessica îşi impuse să fie calmă. Tremura mult prea tare. Rezemă puşca de un copac, ca să poată ţinti.

Când ajunse lângă peretele cabanei Diego aruncă o piatră spre cai. Unul din cai necheză, şi apoi amândoi continuară să tropăie neliniştiţi.

Aşteptară un timp, apoi Diego aruncă o altă piatră. Nechezatul cailor răsună în liniştea pădurii.

Uşa cabanei se deschise încet. Cu ochii aţintiţi la colţul cabanei, Diego îi făcu semn Jessicăi să se apropie. Aceasta alergă cât putu de repede. Ajunsă lângă el, se rezemă cu spatele de peretele cabanei, ridică puşca şi aşteptă. Auzeau paşi pe verandă. Brusc zgomotul încetă.

— Haide, şopti Diego.

Red Ogle ajunse în faţa verandei cu un pistol în

mână. Diego îl urmă, în timp ce Jessica aştepta cu respiraţia tăiată.

— Aruncă arma, Ogle! strigă Diego.

Bărbatul trase brusc şi fugi spre pădure. În acelaşi timp, Diego trase, rănindu-l. Ogle continuă să alerge printre copaci.

Diego se întoarse spre Jessica.

— Eşti bine?

— Da. Nu te duci după el?

— Nu, până când nu-l găsim pe Tommy. Nu poate ajunge departe pe jos.

Se îndreptară cu precauţie spre uşa cabanei, neştiind dacă Ogle avea aici un complice. Uşa era închisă şi nu se auzea niciun sunet înăuntru. Diego îi făcu semn să stea de o parte a uşii, în timp ce el trecu de cealaltă. Deschise uşa încet. Linişte în continuare. Păşi înăuntru, cuprinzând încăperea cu privirea. Părea goală. Pentru o clipă inima Jessicăi se opri.

— Tommy! strigă Diego. De sub o pătură sări Tommy, frecându-şi ochii.

— Tati!

Diego şi Jessica căzură amândoi în genunchi, cu braţele deschise spre micuţul care alerga spre ei.

— Te simţi bine, fiule? întrebă Diego. Ţi-a fost frică?

— Ştiam că o să mă găseşti. Am lăsat nişte soldăţei pentru tine să îi găseşti. I-ai găsit, tati?

— Da, fiule, spuse Diego cu voce tremurândă. I-am găsit. Eşti un băieţel curajos. Tata este mândru de tine.

Jessica plângea. Când se uită în ochii lui Diego văzu că şi el avea ochii înlăcrimaţi, şi se întinse să-l sărute.

— E în regulă, îi şopti. Ai reuşit.

— *Am reuşit*, spuse Diego strângându-i în braţe pe amândoi. N-aş fi putut-o face fără tine, Jess. Să mergem afară. Tommy, ţi-e foame?

— Nu, spuse Tommy. Bărbatul mi-a dat să mănânc. Putem să mergem acasă acum, tati?

— Sigur că da. Tu şi mami o să vă odihniţi în timp ce eu o să încerc să-l găsesc pe bărbatul care te-a răpit. Pe

urmă vom putea merge acasă.

Jessica îl luă pe Tommy de mână şi ieşiră afară pe verandă. Se aşeză pe podea, sprijinindu-se în mână. Când atinse lemnul simţi o înţepătură. Privi în jos şi văzu un scorpion îndepărtându-se de ea.

— O, Doamne! sări în picioare. Tommy, dă-te la o parte! E un scorpion! Se uită în palmă. Un cerc roşiatic începea să se formeze. Diego îi luă mâna.

— Lasă-mă să văd! Te-a înţepat?

— Nu-i nimic. Am antidotul în geantă.

— Mă duc să-l aduc. Diego se îndreptă grăbit spre cai. Când se întoarse, cercul din palma Jessicăi devenise de un roşu aprins.

— Trebuie să plecăm de aici.

— Trebuie să te duci după Ogle. Dacă mai aştepţi mult, poate dispărea pentru totdeauna.

El se încruntă, în timp ce îi turna antisepticul pe rană.

— Lasă-l să se ducă. Nu te las singură.

Jessica încercă să-i răspundă, dar în mod ciudat nu reuşea să articuleze cuvintele. Văzu feţele îngrijorate ale lui Diego şi Tommy înainte să leşine.

Când deschise ochii, soarele răsărea şi Diego aştepta pe scaun, lângă pat.

— Jess, murmură el. Se întinse şi-i cuprinse mâna. Cum te simţi?

— Sunt acasă? întrebă ea, privind în jur.

— Da, eşti acasă. În patul tău. Bănuiesc că nu-ţi aminteşti prea multe despre călătoria cu elicopterul deasupra munţilor.

— Munţii. O, Doamne, Tommy…

— Tommy este bine, spuse Diego, ajutând-o să se întindă la loc. Mica escapada a lui Colby s-a terminat în închisoare. L-au prins pe Ogle şi acesta va depune mărturie împotriva lui Colby. Tatăl tău s-a dus astăzi pentru a semna o înţelegere cu procuratura. În felul acesta, ne asigurăm că amicul nostru, Colby, nu va dori să se răzbune.

— S-a terminat?

— Da, spuse el, s-a terminat.

— Şi tu? Te întorci la Austin?

— Glumeşti? Îmi iau concediu definitiv.

O luă pe Jessica în braţe şi pecetlui cu un sărut iubirea lor veşnică.

Sfârşit